

2 Tesaloniceni - comentarii T. Popescu

2 Tesaloniceni 1.1-4

Epistola aceasta este scrisă tot din Corint, unde se găsea apostolul Pavel. Ea este scrisă probabil la câteva luni după ce a fost scrisă prima epistolă, deci prin anul 52 sau 53 de la nașterea Domnului Hristos. În epistola aceasta vedem urmările primei epistole, cum și ce le mai lipsea credincioșilor din Tesalonic.

Deși stătuse numai vreo trei săptămâni acolo, Pavel se bucura totuși de o deosebită prețuire. Va fi fost pentru ei o mare pricină de bucurie când au primit prima epistolă. La vestea că le-a sosit o epistolă de la cel ce le vestise întâi evanghelia, ei se vor fi adunat în grabă ca să afle ce le-a scris. Pe atunci erau puțini știutori de carte, iar epistola era într-un singur exemplar. Ținând în mână sulul cu epistola, un frate din adunare va fi spus: O epistolă de la fratele nostru scump, apostolul Pavel! Fiecare cuvânt va fi fost sorbit de credincioși. După aceea vor fi urmat discuții. De atunci când cineva lua cuvântul în adunare, aducea desigur mereu în față cuvinte din cele scrise de apostol.

Ei nu aveau ca noi, Biblia întreagă. Vechiul Testament era tradus în grecește pe vremea aceea, dar era greu de găsit. Din Noul Testament nu aveau decât prima epistolă a apostolului. Celelalte scrieri circulau mai greu prin adunări și numai cu timpul s-au strâns la un loc. Apostolul se bucura de mare trecere înaintea lor și de aici și prețuirea deosebită a epistolei primită de la el.

Personalitățile mari au influență mare; iar apostolul avea această influență. Când cineva se bucură de un nume deosebit, oamenii îl ascultă cu deosebită atenție și adeseori zic: Am să vin să-l mai ascult, căci spune lucruri care-ți merg la inimă. Când ai citit o carte scrisă cu talent, cumperi toate cărțile acelui autor. Prima epistolă a lui Pavel le va fi mers Tesalonicenilor la inimă.

Mai erau însă unele lucruri de pus la punct sau de lămurit. De aceea a fost nevoie să scrie această a doua epistolă, după informațiile primite în urma celei dintâi.

Epistola aceasta începe la fel ca și prima epistolă: „Pavel, Silvan și Timotei...” Așa era stilul epistolar de pe vremuri. Noi punem iscălitura la sfârșit; atunci trebuia pus la început numele celui sau celor ce scriau. Silvan este Sila.

„Către biserica Tesalonicenilor... care este în Dumnezeu, Tatăl nostru, și în Domnul Isus Hristos...” Adunări sau biserici, în înțeles mai larg se puteau numi adunările de orice fel de religie. De aceea apostolul spune: „Biserica Tesalonicenilor care este în Dumnezeu, Tatăl nostru, și în Domnul Isus Hristos”. Deci nu este o adunare religioasă oarecare.

Dacă aplicăm gândul acesta la vremea noastră, vom vedea că oamenii numesc adunările după unele lucruri pe care le știu ei, după localități sau după persoane. Pe unii îi numesc baptiști, pentru că baptiștii pun preț pe botezul oamenilor mari. Pe unii îi numesc pocăiți, pentru că aceștia accentuează mult pocăința, lucru care este după Cuvânt. Pe alții îi numesc „cei din Dragoș-Vodă”, „cei din Carol Davila”, deci după strada unde se adună. Care este însă biserica sau adunarea „în Dumnezeu, Tatăl nostru, și în Domnul Isus Hristos”? Dacă s-ar apuca cineva să scrie „către Biserica lui Dumnezeu care este în Domnul Hristos în București”, oare unde ar duce factorul poștal scrisoarea? Poate că ar duce-o la una din așa numitele „secte”, dar în nici un caz n-ar duce-o la biserica sfântul Nicolae, sfântul Vasile sau cum le mai zice.

După cum noi obișnuim să spunem la sfârșitul scrisorii salutări, sănătate, apostolul spune de la început: „Har vouă și pace de la Dumnezeu, Tatăl nostru, și de la Domnul Isus Hristos.” „Har și pace” sunt cele două lucruri care izvorăsc din inima de Tată a lui Dumnezeu și din jertfa Domnului Hristos. Un fluviu mare de har și pace curge din jertfa Domnului Hristos. La acest fluviu se adapă și capătă înviorare toți păcătoșii care vin la Domnul Isus. Fluviul curge întruna. El este așa de adânc, că nu poate nici o minte omenească să-l pătrundă; și este așa de mare că nimeni nu poate să-l măsoare. Milioane de oameni au venit și vor veni cât va fi lumea, ca să se adape la izvorul mântuirii. Harul cuprinde orice lucru bun și orice dar desăvârșit care se coboară de sus, de la Părintele luminilor. Pacea cuprinde tot ce aduce mântuirea; mântuire fără pace și pace fără mântuire nu se poate. Întâi vine însă harul și pe urmă vine mântuirea, pentru că mântuirea este în dar. Pace cu Dumnezeu și pacea lui Dumnezeu nu poate să aibă decât cel ce stă în harul lui Dumnezeu, care a venit la Domnul Hristos.

Harul și pacea sunt de obicei dorințele pe care Pavel le pune fie la începutul, fie la sfârșitul epistolelor sale.

Apostolul își arată apoi bucuria pentru informațiile bune pe care le-a primit despre starea credincioșilor din Tesalonic. „Trebuie să mulțumim totdeauna lui Dumnezeu pentru voi, fraților, cum se și cuvine, pentru că credința voastră merge mereu crescând și dragostea fiecăruia dintre voi toți față de ceilalți se mărește tot mai mult.” Informația pe care a primit-o a fost deci că Tesalonicenii stau tot în credință, credința lor merge crescând, și odată cu ea și dragostea unuia față de altul. Aceasta îl făcea să mulțumească lui Dumnezeu. Apostolul avea obiceiul să recunoască întâi ceea ce era bun, lucrat de Dumnezeu, și după aceea să arate și defectele. Bine este ca și noi să observăm această regulă și să nu începem a arăta cuiva defectele, ci întâi părțile bune. Numai așa mustrarea noastră va fi cu folos. În Apocalipsa 2 citim: „Știu faptele tale, osteneala ta, răbdarea ta...” și după ce spune atâtea lucruri bune, adaugă: „Dar ce am împotriva ta, este că ți-ai părăsit dragostea dintâi”.

„Credința voastră merge mereu crescând și dragostea fiecăruia dintre voi toți față de ceilalți se mărește tot mai mult” (versetul 3).

Este bine să ne învățăm să citim Cuvântul lui Dumnezeu cu semn de întrebare: Credința mea merge ea crescând? Dragostea mea pentru alții se mărește tot mai mult? Mulți spun că au crezut, dar nu cresc deloc. Persoana pe care ai cunoscut-o acum zece, cincisprezece ani, cum era atunci, tot așa este și acum. În natură ce nu crește, moare.

Dacă cineva n-a sporit în credință, ne temem ca nu cumva credința lui să fie moartă, amăgindu-se cu o credință care nu este credință.

Dar va întreba cineva: Cum să cunoști dacă ai crescut în credință? — Creșterea în credință este un lucru foarte practic. Mulți oameni se amăgesc, spunând că ei cred, când de fapt nu cred. Își închipuie că a crede înseamnă a admite. Adică așa: admit că Isus Hristos S-a jertfit pentru mine, admit că El are toată puterea, admit că Biblia este Cuvântul lui Dumnezeu și altele. Dar aceasta nu este credință.

O credință care intră numai în cap și nu s-a coborât la inimă, care n-a adus nici o schimbare în inimă și în viață, nu este credință. Credința adevărată se transformă în viață. Cine crede, și trăiește potrivit credinței pe care o are; și cât trăiești, atâta crezi. Ai deci o credință adevărată? Vei și trăi potrivit cu ea. Dacă însă nu trăiești potrivit cu credința în Domnul Isus, credința aceea nu este adevărată. Deci o viață tot mai curată și tot mai sfântă dovedește o credință adevărată. Viața care nu sporește în sfințenie, arată că nu are la bază credința care trebuie.

Cresc în credință când cresc în cunoașterea Domnului Isus Hristos. Cresc în credință când cresc în prețuirea lucrării Lui de pe cruce. Cresc în credință când cresc în lumina care trebuie să-mi străbată sufletul și viața, așa fel încât ce nu se potrivește cu această lumină și face parte din lucrurile întunericului, este dat la o parte. Am crescut în credință când am crescut în puterea de împotrrire față de ispită și de păcat.

Cine crede, stă tare în fața încercărilor și a amenințărilor. Când sporește credința și vine cineva care-ți spune să te lepezi de credință, îi spui numaidecât: Nu se poate. Credința mea este viața mea.

Cum m-as lăsa de Domnul Isus, s-a dus cu viața mea. Mai bine mor cu El decât să trăiesc fără El.

Unui bătrân din vremea de demult, poate de prin veacul întâi sau al doilea, i s-a cerut să se lepede de credință. Dacă nu, va fi aruncat în circ la fiarele sălbatice. Bătrânul avea 86 de ani. A răspuns: Sunt atâția ani de când îi slujesc și nu mi-a făcut nici un rău; cum să mă lepăd eu de Cel ce nu mi-a făcut decât bine? — Te vor sfâșia leii și tigrii! — Faceți ce vreți, eu nu mă pot lepăda de Domnul meu.

Când legătura cu El ni se întărește, viața este tot mai curată și mai sfântă. Când lumina merge crescând, păcatul este ușor înlăturat. Când legătura cu Domnul Hristos este bună, ispita nu are atâta putere; când însă legătura cu El s-a slăbit sau chiar s-a întrerupt prin vreo abatere, atunci păcatul și ispita dobândesc din nou putere. Aceasta este experiența fiecărui credincios.

Așadar credința Tesalonicenilor mergea crescând, iar aceasta se vedea din viața lor, care era tot mai curată. Dar nu numai credința mergea crescând, ci și dragostea fiecăruia dintre ei se mărea tot mai mult. Credința și dragostea merg împreună. Credința fără dragoste este doar o închipuire. Dragostea fără credință la fel. Credința dă naștere la dragoste, iar dragostea se sprijină pe credință.

Să învățăm să citim cu atenție Cuvântul lui Dumnezeu. Aici zice: „Dragostea fiecăruia dintre voi toți față de ceilalți...” Este natural că dacă sporești în credință, să sporești și în dragoste. Dacă însă cineva se va opri numai la cusururi, dragostea lui față de ceilalți nu va merge crescând. Se întâmplă și lucrul acesta. Cineva are multe părți bune, dar ți se oprește privirea la unul din defectele lui. Atunci un singur defect îți apare așa de mare că acoperă părțile lui bune. Dacă ții seama numai de aceasta, cum ai să-l mai iubești? Dragostea este păgubită. La 1 Corinteni 13 vedem însușirile dragostei. Intre ele este și aceea că dragostea acoperă toate, deci și defecte, slăbiciuni și cusururi. Ele nu pot să împiedice dragostea de a vedea lucrarea pe care Dumnezeu a făcut-o într-un suflet sau altul. Dragostea nu pune în prăjină defectul cuiva și nu-l trâmbează, ci caută momentul când, între patru ochi și cu delicatețe, vorbește acelui suflet despre defectele lui, spre îndreptare.

Simt ochi care privesc cu dragoste și sunt ochi care privesc fără dragoste. Cei care privesc cu dragoste, găsesc dragostea oriunde. Dacă însă înăuntru nu este dragoste, nu găsesc dragostea nicăieri. Sunt oameni care se plâng că nici în adunările creștine nu este dragoste. Ei nu-și dau seama că prin aceasta se dau singuri de gol că n-au dragoste. Dragostea nu se pretinde de la alții, ci se dă altora. Cei ce se plâng că nu este dragoste, cântă cu aceasta un cântec de cucuvea. Cucuveaua are un cântec sinistru. Sunt cucuvele și prin adunări și nu-și dau seama că singuri se arată așa cum sunt. Trebuie să avem o inimă care să îmbrățișeze pe toți răscumpărații Domnului. Ce a făcut Domnul cu mine a făcut și cu ei. Ei sunt scumpi înaintea Domnului și tot așa trebuie să fie și în fața ochilor mei. Că este cineva mai de sus sau mai de jos, cu carte sau fără carte, sărac sau bogat, asta n-are a face. „Fratele dintr-o stare de jos să se laude cu înălțarea sa. Bogatul dimpotrivă să se laude cu smerirea sa”, zice Iacov (1.9-10). Evanghelia nu te lasă să vorbești în felul acesta: Eu sunt cineva, pe când cutare este om fără carte și sărac. O astfel de vorbire miroase urât de la distanță. Sunt frați care au fost niște bețivi și niște stricați. Dumnezeu i-a chemat cu chemarea sfântă și i-a scos din păcatele lor. Aceștia, care au fost cei mai decăzuți, sunt acum fala lui Hristos. Ei iubesc din inimă pe Domnul Hristos și duc o viață nouă, mai curată decât a atâtor care se laudă cu educația lor sau cu situația lor.

Așa crește dragostea față de toți frații, fără deosebire. Sunt însă și suflete care stau izolate. Întrebi pe cineva: Dumneata ești credincios? — Da, simt. — Pe ce persoane mai cunoști? — Nu mai cunosc pe nimeni. — Ai trecut din moarte la viață? — Da. — Și cum, nu ai frați, nu ai surori cunoscuți mai de aproape? Cuvântul spune: „Știm că am trecut din moarte la viață, pentru că iubim pe frați.” Semnul acesta este important. Care îți sunt frații, care îți sunt surorile? Dumnezeu ne iubește pe toți și noi suntem îndemnați să ne iubim unii pe alții. „Urmați dar pilda lui Dumnezeu, ca niște copii preaiubiți.”

Tesalonicenii trecuseră și se găseau încă în prigoană. Se poate ca chiar prigoana să le fi strâns rândurile și să-i fi făcut să se iubească tot mai mult. În adevăr, adeseori prigoana și suferința au ca urmare că sporesc dragostea. Istoria spune cum creștinii erau aruncați la lei și tigri ca să fie sfâșiați. Când apăreau în arenă, ei se îmbrățișau și se sărutau unii cu alții, îndemnându-se la curaj și statornicie și făcând semn că se vor întâlni acolo sus, în cer. Era dragostea care-i unea pe toți câți aveau același Mântuitor. Apostolul adaugă: „De aceea ne lăudăm cu voi în bisericile lui Dumnezeu, pentru statornicia și credința voastră în toate prigonirile și necazurile pe care le suferiți” (versetul 4). Lauda aceasta era întemeiată pe o constatare sigură. Propriu-zis, Pavel nu se lauda cu ei ca oameni, ci mai degrabă cu lucrarea lui Dumnezeu care era în ei. Se lauda deci cu Dumnezeu, care le-a dat statornicie și o credință care nu se clătina în mijlocul prigoanei.

Ce prigoană a fost aceasta, noi nu știm. Știm însă că apostolul Pavel a stat doar vreo trei săptămâni în Tesalonic, timp în care s-a și născut, răzvrătirea împotriva lui. Și de atunci și până le-a scris epistola aceasta, poate și după aceasta, Tesalonicenii tot prigonii au fost. Din partea cui? Nu știm. Poate că o fi fost din partea autorităților romane, mai probabil este însă că au fost prigonii din partea sinagogii sau din partea familiilor lor. Prigoana aceasta rămâne totdeauna. Când se întoarce un suflet la Dumnezeu, ai lui se ridică împotriva. Toate ți le iartă, dar pentru nimic în lume nu te iartă că te-ai întors la Dumnezeu ca să urmezi Domnului Isus. În nepriceperea și ura lor, încep să spună fel de fel de vorbe rele și neadevărate. Dar, ferice va fi de voi când, din pricina Mea, oamenii vă vor insulta, vă vor prigoni și vor spune tot felul de

lucruri rele și neadevărate împotriva voastră. Bucurați-vă și ve- seliți-vă!" (Matei 5.11-12). Cum asta? se miră începătorii. Dacă eu acum trăiesc cu Dumnezeu, ce lucru rău să găsească într-asta? Cu timpul însă văd că tot Cuvântul are dreptate când anunță prigonire.

Îmi aduc aminte că odată a venit în sala aceasta o persoană care, după ce a ascultat predica, a dorit să stea de vorbă cu mine. — Ce doriți dumneavoastră? am întrebat-o. Aveți ceva de întrebat? Se încurcase femeia și nu știa ce să spună. În sfârșit a dat drumul la gură și a spus: Păi, nu m-oi rătăci? — Cum să te rătăcești? La cine esti chemată dumneata? Esti chemată să urmezi Domnului Isus.

Poate Domnul Isus să rătăcească pe cineva?... A mai îngăimat câteva cuvinte și apoi a plecat. Oamenii se tem de rătăcire. Eu cred că 95 la sută din cei ce sunt acum credincioși, au fost stăpâniți un timp de temerea de a nu se rătăci. Știm aceasta pentru că am trecut pe aici. Domnul Hristos și rătăcire! Oamenii nu știu ce insultă aruncă asupra Domnului Hristos cu această temere a lor.

Statornicia și credința în toate prigonirile și necazurile pe care le-au suferit dovedeau lucrarea lui Dumnezeu în ei, căci au rezistat și au rămas în credință. „Fericim pe cei ce au răbdat". În vremea de la începutul creștinismului era o mare dorință după cununa de martir. Când unuia i se dădea drumul și nu era condamnat la moarte, se judeca foarte amănunțit: Cu ce voi fi greșit eu înaintea lui Dumnezeu, că nu m-a socotit vrednic să mor, ca ceilalți frați ai mei? S-au ridicat alți frați care le-au spus că nu este bine să se dea pe mâna prigonitorilor. Dacă o îngădui Dumnezeu să suferiți, veți suferi; dacă nu, nu vă dați singuri în mâinile lor!

Timpurile de la începutul creștinismului au fost timpuri de prigoană. Vor fi priceput cei de atunci de ce a fost așa? Nu știm. Dumnezeu a îngăduit însă acele timpuri de prigoană, pentru că creștinii începuseră să decadă. Și ca să împiedice decăderea, Dumnezeu a îngăduit să vină focul prigoanei peste ei (Apocalipsa 2.10). Așa a fost ținută pe loc decăderea, ca viață și învățatură.

Împăratul Constantin, zis „cel mare" a dat însă libertate religioasă. Aceasta a fost o lovitură pentru biserica Domnului Hristos. Atunci oamenii bisericii s-au așezat în fruntea lumii, ca s-o conducă ei. N-au mai fost în stare să facă deosebire între lume și credință. S-au uitat la libertatea ce le-a fost acordată și „lumea" a intrat în biserică, iar biserica a devenit lumească. Credința s-a despărțit de viață și oamenii au rămas doar la niște forme. Li s-a întins o cursă și au căzut în ea. Căderea a continuat până în creștinătatea de azi.

„Ne lăudăm cu voi în bisericile lui Dumnezeu, pentru statornicia și credința voastră în toate prigonirile și necazurile pe care le suferiți." Când o prigoană continuă, sufletul poate să ajungă la oboseală. „Să nu cădeți de oboseală în sufletele voastre." Harul lui Dumnezeu lucrează însă ca să ne țină în picioare. Mă uit la unele surori care au atâta de suferit în propria lor casă, totuși nu dau înapoi. În adevăr, credința lor merge crescând, pentru că harul lui Dumnezeu face aceasta.

2 Tesaloniceni 1.5-12

Epistola a doua către Tesaloniceni este scrisă la puțin timp după cea dintâi. A fost nevoie să li se scrie pentru că între timp se amestecaseră între ei oameni care aduceau influențe străine de evanghelie, probabil din sinagogă. Apostolul Pavel n-a putut să vină el însuși la Tesalonic, dar le-a scris această epistolă a doua.

Se strecurase printre ei învățătura că, fiind ei prizoniți, a și venit „ziua Domnului". „Ziua Domnului" în tot Vechiul Testament este o zi tristă și înfricoșătoare. Și pentru că prigoana continua, unii au zis: Ne aflăm în „necazul cel mare", „Ziua Domnului" a și venit! Dar nu era așa. Apostolul lămurește cum stă lucrul.

El zice așa: Dacă ar fi venit „Ziua Domnului", nu v-ați găsi în stare de prigoană. „Ziua Domnului" va aduce o pierzare veșnică celor ce sunt vrăjmași ai lui Dumnezeu; iar voi veți fi atunci în odihnă și în pace veșnică. Faptul că vă găsiți în prigoană, în suferință, este dovadă că Dumnezeu vă socoteste vrednici să vă dea împărăția veșnică pentru care suferiți. Suferința voastră nu este o suferință din timpul „zilei celei mari a Domnului", ci o suferință pentru că sunteți credincioși. Suferința este pentru voi o dovadă că Dumnezeu vă păstrează în credință prin prigoană, pentru împărăția pentru care suferiți; pentru ei, ea este o dovadă că vor suferi o pedeapsă veșnică.

„Dumnezeu găsește că este drept să dea întristare celor ce vă întristează și să vă dea odihnă atât vouă, care sunteți întristați, cât și nouă, la descoperirea Domnului Isus din cer, cu îngerii puterii Lui." „Ziua aceea" n-a venit încă, deci nu dati ascultare celor ce nu cunosc descoperirea cuvintelor lui Dumnezeu și nu cunosc decât Vechiul Testament și „Ziua cea mare". Până la acea zi, lucrurile vor merge tot așa, adică cei credincioși vor fi prizoniți. Asta nu înseamnă însă că ei au și intrat în necazul cel mare. Nu. „Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea în fiecare zi și să Mă urmeze." „A-ți lua crucea" înseamnă a fi gata să suferi. Lumea nu poate să sufere pe cel credincios, care este ca un corp străin. Corp străin este, de pildă, când ți-a intrat un gunoi în ochi. El trebuie scos de acolo. Ca și Domnul Isus, credinciosul este privit ca un corp străin în lume, și lumea caută să-l 172 dea afară din ea, prigonindu-l. Nimeni nu se poate da la o parte de la soarta aceasta. Cine nu vrea să sufere pentru Domnul Isus, acela nici nu se va întoarce la Dumnezeu.

Când cineva s-a întors la Dumnezeu, poate să fie întrebat așa: Si ce zic ai dumitale? — Ce să zică? Nu zic nimic! — Aceasta este pentru noi un semn că acel suflet nu s-a întors la Dumnezeu.

Duhul care este în cel credincios nu se împacă deloc cu duhul care este în lume. Sunt aici persoane care se miră, pentru că știu că dacă un om s-a întors la Dumnezeu, devine prin aceasta un om blând, bun, răbdător; ce să aibă de zis împotriva lui? Cuvântul lui Dumnezeu nu spune însă așa. El spune că în împărăția lui Dumnezeu se intră prin multe necazuri. Și cine n-a trecut pe aici, nu poate să priceapă. Orice credincios trebuie să sufere fiindcă este credincios. Vă temeți să treceți de partea Domnului Hristos și fugiți de suferință? O puteți face, dar atunci veți avea parte de soarta celor necredincioși. Ah, Domnul Isus și-a dat viața pentru noi, iar noi să nu putem suferi o insultă, pentru El?

După ce au trecut prin suferință, cei credincioși au parte de odihna care este dincolo, la Domnul Isus. O odihnă ca cea de sabbat așteaptă pe copiii lui Dumnezeu. Atunci vor scăpa de greutate. Fie că vor trece prin moarte, fie că vor fi răpiți, ei merg în lumina și odihna care este la Domnul Isus.

Tesalonicenii știau că Domnul Hristos va veni iarăși, dar scăpau din vedere partea cerească a venirii Lui, ca să răpească pe cei credincioși. Ei se gândeau la partea pământească a venirii Domnului Hristos: ca să împărătească pe pământ; iar aceasta datorită influenței din sinagogă și a

unor oameni care nu prinseseră lucrurile așa cum le spusese apostolul Pavel.

Aici spune că Domnul Isus va veni „într-o flacără de foc, ca să pedepsească pe cei ce nu cunosc pe Dumnezeu și pe cei ce nu ascultă de evanghelia Domnului nostru Isus Hristos”. Va veni. Dar înainte de aceasta va avea loc răpirea. După aceea, Domnul Isus va veni cu îngerii puterii Sale și împreună cu credincioșii Săi. Atunci va fi judecata celor vii, a celor ce vor fi pe pământ.

Domnul Isus S-a înălțat într-un nor luminos. Ucenicii au rămas cu ochii atinți cum El ridică norul. Îngerii le-au spus atunci: „De ce stați și vă uitați spre cer? Acest Isus, care S-a înălțat la cer din mijlocul vostru, va veni în același fel cum L-ați văzut mergând la cer” (Faptele Apostolilor 1.11). Norul luminos este „semnul Fiului Omului” despre care se vorbește în evanghelie (Matei 24.30). Într-un nor S-a înălțat și tot într-un nor luminos va veni. Norul acesta este văzut aici ca o flacără de foc. Va fi acest nor alcătuit din îngeri? Ilie a fost ridicat la cer într-un car de foc, dar aceea era o formație de îngeri, tot așa după cum caii și carele de foc de pe vremea lui Elisei tot îngeri erau (1 împărați 6).

Dacă înălțarea la cer a Domnului Hristos va fi fost la fel cu a lui Ilie, nu știm. Fapt este că Domnul Isus va veni și împreună cu EL îngerii Lui și credincioșii Lui.

El va face atunci judecata celor vii despre care vorbește Matei 25. Atunci va pedepsi pe cei ce nu cunosc pe Dumnezeu și pe cei ce nu ascultă de evanghelie. Parcă ar fi două categorii de oameni pe care-i așteaptă o dreaptă judecată: cei ce nu cunosc pe Dumnezeu și cei ce nu ascultă de evanghelia Domnului Isus. Aceste două lucruri se găsesc la orice om care nu este întors la Dumnezeu, adică nu cunoaște pe Dumnezeu, și nu ascultă de evanghelia Domnului nostru Isus. Acești oameni nu vor să caute pe Dumnezeu, nu se gândesc la Dumnezeu, nu-L pun în fața ochilor lor și nu se întreabă cum stau ei în fata lui Dumnezeu. Tot ei sunt aceia care nu ascultă de evanghelia Domnului nostru Isus. Și de ce nu ascultă? Pentru că nu se interesează de Dumnezeu și de sufletul lor, de păcatele lor și de judecata lui Dumnezeu.

Ei merg în neștire și zic: Lăsați-ne cu Dumnezeu, nu vrem să stim de astfel de lucruri! De ce nu ascultă ei de evanghelie? Doar evanghelia le aduce iertarea păcatelor, pacea și fericirea. Evanghelia dă acestea păcătoșilor care se recunosc păcătoși înaintea lui Dumnezeu și li se zdrobește inima prin pocăință. Oamenii sunt gata să asculte despre orice alt lucru, dar despre păcatele lor nu vor să li se vorbească; aceasta îi îndispune, nu le place. Le sună urât în urechi cuvântul de păcat. Au păreri înalte despre ei înșiși; iar când este vorba de păcat, se gândesc tot la alții. Ar trebui să se smerească înaintea lui Dumnezeu; mândri din fire, cum sunt, nu vor să se umilească. Unor astfel de oameni, evanghelia nu le aduce nimic. Numai celor ce se recunosc păcătoși, ea le aduce iertare și o viață nouă. Cât stă în puterea noastră, noi căutăm să încredințăm pe oameni de păcatele lor. Dacă însă cineva nu vrea să se încredințeze de păcat, noi n-avem ce-i spune. De multe ori suntem grăbiți și, socotind că un suflet s-a încredințat de păcat, îl și ducem la jertfa de pe Golgota; dar până când sufletul nu se recunoaște păcătos, nici jertfa de pe Golgota n-o poate înțelege și prețui. „Fiul Omului a venit să caute și să mântuiască ce era pierdut.” Dacă nu se vede cineva pierdut, cum o să dorească după mântuire? Când se încredințează însă măcar de un păcat și acela îl apasă, atunci se va bucura să audă că este cu puțință să fie iertat. Dacă, de exemplu, pe o femeie o apasă un avort și poate că și în vis îi apare acest păcat al ei, va fi fericită să audă că Dumnezeu este gata să șteargă tot și să ierte. „Sângele lui Isus Hristos ne curățește de orice păcat.” Aceasta este evanghelia. Ea aduce la cunoștința păcătoșilor siguranța iertării păcatelor.

Lucrul acesta alcătuiește miezul tuturor predicilor care se țin acolo unde se vestește evanghelia.

Trebuie s-o recunoaștem însă că sunt multe suflete care nu pricep ce li se spune. Li întrebi: Ce faci cu păcatele dumitale? — Păi de, mă rog și eu să mi le ierte Dumnezeu — parcă noi le-am vesti iertarea prin rugăciune. Oamenii nu cunosc pe Dumnezeu, ei nu se cunosc nici pe ei înșiși, și nu-și dau seama unde o să-i ducă păcatele lor. Ei nu cunosc pe Dumnezeu, pentru că nu vor să-L cunoască și nu vor să asculte de evanghelie. Ei „vor avea ca pedeapsă o pierzanie veșnică de la fața Domnului și de la slava puterii Lui.”

Cineva a întrebat pe un credincios în vârstă: Te rog să-mi spui ce înseamnă „pierzare veșnică de la fața Domnului”? Credinciosul nu i-a dat răspuns, dar șiroaie de lacrimi îi curgeau din ochi. Poate cineva să pătrundă cu gândul tot fiorul acestor cuvinte? „Pierzare veșnică”? S-au ivit unii care spun că „veșnic” nu este „veșnic”, ar fi doar un timp oarecare. Cuvântul lui Dumnezeu însă vorbește de „fericire veșnică” și „pierzare veșnică”. Dacă pierzarea nu este veșnică, atunci nici fericirea nu este veșnică, ba nici chiar Dumnezeu nu este veșnic. Suceli periculoase!

Într-un psalm spune că fața Domnului este împotriva celor răi. Domnul veghează însă asupra copiilor Săi. Același cuvânt are efecte contrarii. Unul se cutremură și vrea să scape de fața lui Dumnezeu, altul numai în fata lui Dumnezeu vrea să se știe. Gândiți-vă la un copilaș. Mamă-sa cârpește ceva rufe, iar copilașul se joacă pe jos cu jucăriile lui. El este bucuros că se știe sub privirea ochilor mamei lui. Afundat cum este în jocul lui, n-a băgat de seamă că mamă-sa a ieșit pe ușă. Și când se trezește singur în odaie, începe să strige: „Mamă, mamă!” Fericirea și siguranța lui sunt să se găsească sub privirea ochilor mamei lui; iar când nu se mai găsește sub această privire, îl cuprinde frica.

Într-un psalm citim aceste cuvinte: „Ți-ai ascuns fața și m-am tulburat” (Psalmul 30.7).

Hoțul însă nu se va bucura să știe că este văzut de cineva. De asemenea și alții care fac alte rele. Plăcerea păcatului este de scurtă durată și lasă după ea multă amărăciune în suflet.

„O pierzanie veșnică de la fața Domnului și de la slava puterii Lui” înseamnă că Dumnezeu Și-a ascuns pentru totdeauna fața de la un astfel de om; iar dacă Dumnezeu Si-a ascuns fata, aceea nu mai este viață, ci curată nenorocire. Nenorocirea aceasta n-o simte acum orice om. Ca s-o simtă, trebuie o inimă mai delicată, care să fi trăit în legătură cu Dumnezeu și să fi gustat și văzut că bun este Domnul. Inima care nu este așa va spune: Nu este nimic, mie îmi convine ca Dumnezeu să nu privească la mine. Și apoi ce, Dumnezeu o să Se ocupe de om, care nu este decât o furnică pe pământ? Universul acesta este așa de mare, iar omul așa de mic!

Omului îi place să se dea în dosul unor astfel de idei, crezând că nu se găsește sub privirea lui Dumnezeu, care are să-i pună totul sub ochi. Da, suntem în adevăr mai puțin decât o furnică în comparație cu pământul și cu universul întreg; cu toate acestea suntem atât de însemnați încât Tatăl din cer a dat pe singurul Său Fiu pentru noi ca preț de răscumpărare, preț a cărui mărime n-o poate socoti decât numai Tatăl din cer.

Smerenia pe care pare a o arăta omul când vorbește despre sine ca despre o furnică este o atitudine falsă. Vorbind așa, el se amăgește pe sine și pe alții, însă pe Dumnezeu nimeni nu-L poate înșela. Omul își face astfel de perne ca să și le pună sub cap în nepăsare, dar Dumnezeu cunoaște inimile.

„Ei vor avea ca pedeapsă o pierzanie veșnică de la fața Domnului și de la slava puterii Lui, când va veni în ziua aceea, ca să fie proslăvit în sfînții Săi și privit cu uimire în toți cei ce au crezut; căci voi ați crezut mărturisirea făcută de noi înaintea voastră.” Când va veni Domnul Isus împreună cu ai Săi și ei vor fi ca Domnul Isus, pentru că-L vor vedea așa cum este, ce uimire va fi pe lume!

Între răpire și venirea Domnului Isus pentru a împărăți nu este prea mare distanță: șapte ani. Atâția care au disprețuit pe credincioși, îi vor vedea îmbrăcați în slavă. Vor spune: la uite, omul acela căruia noi îi ziceam că s-a rătăcit pentru că a luat în serios evanghelia, ia te uită la el! Îl vor privi cu uimire. Astăzi sunt multe lucruri pe care le admiră oamenii, însă atunci vor admira pe Domnul Isus în credincioșii Lui. Acum oamenii admiră talentele mari, atunci vor admira pe Domnul Isus și pe aceia în care se va arăta chipul Lui.

Dar nu se mândresc ei cu aceasta? Atunci nu va mai fi ispita de mândrie pentru ei. Dacă Dumnezeu vrea să cinstească pe cei ce au fost prizonieri, este treaba Lui. Credinciosul și acum fuge de mândrie ca de cel mai mare păcat. El este disprețuit, dar el însuși nu disprețuiește pe nimeni. Este nebăgat în seamă, dar el bagă în seamă pe oricine. Când vom fi ca Domnul Hristos, nu mai este însă nici un pericol de mândrie.

Vai, Tesalonicenilor, nu sunteți în necazul cel mare, n-a venit încă „ziua aceea”. Prigoana în care vă găsiți acum nu este prigoana care va fi în necazul cel mare. În vremea împăraților romani au pierit — se zice — vreo zece milioane de credincioși. Nu puțini au fost aceia care au zis atunci că au ajuns în necazul cel mare. Au zis și aceasta din pricină că n-au cunoscut Cuvântul în amănunt.

Pavel adaugă: „De aceea ne rugăm necurmat pentru voi”, ca să așteptați pe Domnul Isus, în starea în care v-a așezat El și în care dorim să rămâneți și să creșteți. „Ca Dumnezeul nostru să vă găsească vrednici de chemarea Sa”, chemare sfântă și cerească, fiind cetățeni ai cerului, străini și călători pe pământ.

„Și să împlinească în voi cu putere orice dorință de bunătate.” Acesta este un cuvânt mult cuprinzător. Cu cât trece vremea, cu atât credincioșii se umplu de tot mai multe gânduri bune, planuri bune, dorințe de bunătate, și le pare rău că nu pot să le împlinească pe toate. Cel credincios vrea să facă tot mai mult bine, să fie mai conștiincios în împlinirea datoriei, să fie un soț mai bun, o soție mai bună, un tată mai bun, o mamă mai bună, un mai bun martor al Domnului Hristos, un mai bun lucrător în via Domnului, vrea să înainteze tot mai mult în sfîntenie și să preamărească tot mai mult pe Domnul Isus. Dumnezeu să împlinească în voi „orice lucrare a credinței”, se roagă apostolul, „pentru ca numele Domnului nostru Isus să fie proslăvit în voi și voi în El, potrivit cu harul Dumnezeului nostru și al Domnului Isus Hristos”. Nu este deci meritul vostru, ci este numai har, pentru ca toată lauda numai a Lui să fie. Scopul vieții pe pământ a Domnului Hristos a fost să slăvească pe Dumnezeu. Scopul vieții celui credincios este același. Cum îl va slăvi? Printr-o viață în care El să-Si găsească plăcere și printr-o mărturisire înțeleaptă a numelui Domnului Hristos față de oricine. În felul acesta ajungem să fim o binecuvântare pentru orice suflet cu care Dumnezeu ne pune în legătură.

2 Tesaloniceni 2.1-12

Stim din Cuvântul lui Dumnezeu că cei credincioși au un rău vrăjmaș care caută să-i abată ori de la învățătura curată ori de la viața curată, târându-i în păcat. Tesalonicenii aveau în inimile lor adevărul venirii Domnului Hristos; dar vrăjmașul nu putea să sufere acest adevăr și ar fi voit să-i facă să-l piardă sau măcar să-l strice. De multe veacuri creștinătatea a pierdut acest adevăr și a ajuns în halul în care se găsește astăzi.

Tesalonicenii aveau o întrebare care-i chinua: dacă vine Domnul Isus și ia pe credincioșii Lui pe care-i găsește în viață, ce se va face cu cei ce au murit mai înainte, dar tot în credință? Oare numai cei ce vor fi în viață vor avea parte de răpire? Atunci cei adormiți ar fi păgubiți. La această întrebare apostolul le-a răspuns în prima sa epistolă și le-a spus că cei ce au adormit în Hristos n-au nici o pagubă, căci ei vor învia întâi, după aceea noi cei vii vom fi schimbați într-o clipă și toți împreună vom întâmpina pe Domnul în văzduh. .

După aceea, vrăjmașul a venit cu altceva și le-a spus: Iată că voi suferiți. Suferința și prigoana voastră nu mai conțin. Nu cumva răpirea va fi avut loc fără voi, iar voi vă găsiți acum în „ziua aceea mare a Domnului”? Vrăjmașul căuta deci să sucească lucrurile și să le strecoare gândul că răpirea a avut loc, deci să n-o mai aștepte. Au venit învățători mincinoși care au spus că a și venit „ziua cea mare a Domnului”, deci ei se găsesc în necazul cel mare.

Apostolul Pavel răspunde la această întrebare și restabilește adevărul că n-a venit „ziua cea mare”, nu sunt în necazul cel mare. N-a venit nici răpirea, care va fi în viitor. În viitor va fi întâi răpirea, apoi lepădarea de credință și după aceea arătarea lui Anticrist, sub care va fi necazul cel mare. Așa se însiruie aceste evenimente. Mare folos au credincioșii, cititori ai Cuvântului lui Dumnezeu, când reușesc să pună lucrurile în șirul lor. Dacă ei nu fac acest lucru, le încurcă pe toate și nu înțeleg Cuvântul.

Cineva, citind Apocalipsa, zicea că Ioan Evanghelistul trebuie să fi avut febră când a scris cele ce a scris. Toate i se păreau acolo alandala. Lucrurile sunt bine puse în Cuvânt, neclaritatea era în mintea acelei persoane. Așa pățesc toți oamenii care se iau după mintea lor: le încurcă pe toate. Unii s-au apucat să spună că în cutare an va veni Domnul Isus. Cei ce i-au crezut, au ieșit la câmp ca să-L aștepte acolo. Dar n-a venit. Cel ce fixase acea dată a recunoscut că s-a înșelat în socoteli și a fixat o altă dată, dar nici atunci Domnul n-a venit. Satan vrea să compromită adevărul scump al venirii Domnului Isus, servindu-se de oameni care au lucrat împotriva celor spuse în Cuvânt. În adevăr, Cuvântul spune categoric că vremurile și sorocele, le-a păstrat Tatăl sub stăpânirea Sa (Faptele Apostolilor 1.7). Nu-i este îngăduit nimănui să fixeze o dată. La ce dată, în ce an se vor întâmpla, noi nu știm. Tatăl nu le-a spus nimănui, ci le-a păstrat pentru Sine. Noi luăm cunostință de lucrurile viitoare spuse nouă în Cuvânt, dar data la care se vor întâmpla nu putem s-o spunem. Unii zic că pe la anul 2000 se vor întâmpla evenimente mari. Dar spunând așa, ei nu vorbesc după Cuvânt, oricât de mare ar fi trecerea de care ei se bucură în fața celorlalți.

Cum am spus, Diavolul căuta ca, prin învățătorii mincinoși, care se credeau că sunt și ei ceva și că vorbesc înсуflați de Duhul Sfânt, să rătăcească pe Tesaloniceni. Unii din aceștia spuneau că așa preciza însuși Pavel când a fost la ei: „vreo vorbă”. Alții au recurs la alt mijloc: au scris niște epistole pe care le-au încălzit cu numele lui Pavel: „vreo epistolă ca venind de la noi”. Pe vremuri, oamenii se foloseau și de acest

lucru urât.

Apostolul a aflat lucrul acesta și le spune lămurit să nu se lase amăgiți în vreun fel, să nu se clatine de vreun duh care a spus cuiva că se găsește în timpul cutare: „de vreun duh”.

Mai totdeauna, când au avut de suferit, credincioșii s-au gândit dacă nu cumva va fi venit necazul cel mare, când Anticrist prigonește pe cei credincioși. Dar au greșit, pentru că n-au luat seama cum sunt înșiruite lucrurile în Cuvânt.

Cuvântul ne spune că în timpurile din urmă cunoștința va crește; iar noi ne găsim în timpurile din urmă, când cunoștința a crescut și, fără să punem date, lucrurile se pot înșirui așa: răpirea, lepădarea de credință, arătarea lui Anticrist, necazul cel mare, după aceea venirea Domnului Isus cu ai Săi pentru a împărăți.

„Ziua Domnului, ziua aceea mare și înfricoșată” este necazul cel mare; dar el nu va veni înainte de a veni lepădarea de credință.

Mulți, care poartă numele de creștini, se amăgesc cu nădejdi înșelătoare. Ei spun: Creștinismul se va răspândi pe toată fața pământului și lumea va ajunge o împărăție a lui Dumnezeu. O închipuire greșită! Nu spune nicăieri în Biblie că evanghelia harului se va răspândi pe toată fața pământului. — Nu spune însă că Evanghelia va fi propovăduită în toată lumea? va zice cineva. Care evanghelie? întrebăm noi. Este o evanghelie a harului, care sună dulce: „Crede în Domnul Isus și vei fi mântuit tu și casa ta”; dar este și o „evanghelie a împărăției” (Matei 24.14). Aceea sună așa: „Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă, căci a venit ceasul judecății Lui; și închinați-vă celui ce a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor” (Apocalipsa 14.7). Nu trebuie confundată una cu alta. Cuvintele lui Dumnezeu sunt toate la locul lor și trebuie luate cu multă băgare de seamă. S-ar cădea ca ceea ce ascultați acum să controlați acasă, ca să vedeți dacă cel ce vă vorbește grăiește adevărul. Așa făceau oamenii din Bereea: ei mergeau să asculte pe apostolul Pavel, dar acasă cercetau să vadă dacă așa este cum li s-a spus. Noi nu impunem nimănui spusele noastre, ci dorim să fim controlați. Dacă nu găsiți în Biblie ce vă spunem noi, atunci noi suntem niște mincinoși; dacă veți găsi acolo ce spunem noi, atunci noi am mărturisit adevărul lui Dumnezeu, spre binele dumneavoastră. Ce vreți mai mare cinste decât aceasta care vi se dă, că adică nu vi se cere să înghițiți lucrurile pe nemestecate.

Apostolul Pavel vorbește aici de „lepădarea de credință” (versetul 3). Istoria bisericii spune de popoare care au intrat cu miile în biserică, botezându-se, dar tot cu miile au ieșit sau vor ieși din ea. Au intrat în apă pe o parte a râului ca păgâni și au ieșit pe cealaltă parte creștini. Și dacă s-a lucrat așa, înțelege oricine ce slab s-a lucrat. Casa care s-a clădit a fost pe nisip și nu este de mirare că ea se prăbușește. Așteptările celor ce spun: Creștinismul se va răspândi pe fața întregului pământ și va fi o turmă și un Păstor, sunt zadarnice. Nimic nu îndreptățește o astfel de așteptare. Va fi lepădarea de credință, chiar de aceasta exterioară, care constă doar în unele forme. Lepădarea de credință va fi nu numai la creștini, dar și la Evrei, ba chiar și la celelalte popoare păgâne, care se mai închină încă la idoli. Anticristul care va veni va căuta să facă o singură religie pe toată fața pământului, toți oamenii să se închine lui și în primul rând cei numiți creștini.

Lepădarea de credință nu vine deodată, ci treptat. Cuvântul ne spune că lepădarea de credință începuse chiar de pe vremea apostolilor și s-a continuat mereu și se continuă încă, în timp ce oamenii se amăgesc cu gândul că creștinismul se va întinde pe tot pământul!

Peste tot se vede decadentă și ruină în creștinătate. Este drept că Dumnezeu își ridică totdeauna martori ai Săi, dar aceștia sunt puțini la număr. Dumnezeu nu părăsește adevărul și nici pe credincioșii Săi. După Cuvânt, credincioșii alcătuiesc o turmă mică. „Nu te teme, turmă mică, căci Tatăl vă dă cu plăcere împărăția.” Numărul celor ce se numesc cu un nume sau altul, al cărui înțeles ei nu-l mai pătrund, este mare; dar tot așa de mare va fi și 188 lepădarea de credință. Acest proces se continuă prin veacuri, dar va veni vremea când oamenii se vor lepăda pe față de orice credință.

Acestea sunt lucruri triste, desigur, dar așa este scris. Am crezut că omenirea merge înainte în ce privește creștinismul, dar iată că o pândeste dezastrul lepădării de credință.

Noi nu suntem în stare, în timpul nostru de acum, să pricepem mai adânc ce înseamnă aceasta. Unii mai pricep ceva, pentru că au mintea deprinsă să înțeleagă cuvintele lui Dumnezeu și inima lor simte răul cum se răspândește. Alții nu pricep nimic. Va veni însă vremea când oamenii vor pricepe, căci vor vedea aceasta cu ochii lor. Cred că noi nu vom vedea lucrul acesta în toată grozăvia lui, pentru că răpirea va fi înainte de lepădarea de credință.

După lepădarea de credință se va descoperi „omul păcatului, fiul pierzării”. Acestea sunt nume pe care le dă apostolul Pavel unui personaj care va apărea. Ioan Evanghelistul numește această persoană Anticrist, adică „împotriva lui Hristos”. Cuvintele cu care acela este descris aici sunt foarte clare: Omul păcatului, fiul pierzării, ieșit din pierzare și mergând la pierzare, cel care este contra lui Dumnezeu și a Domnului Hristos, care se înalță mai presus de tot ce se numește „Dumnezeu”, deci mai presus și de idoli, nu numai de Dumnezeu. Se va ridica mai presus de ce este vrednic de închinare, de adorare, și se va așeza în templul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu.

Se poate așa ceva? zice omul care citește aceste lucruri. Multe pot să ni se pară nouă imposibile, și pe urmă vedem că sunt posibile. De vreme ce însă Cuvântul lui Dumnezeu se lămurește tot prin Cuvântul lui Dumnezeu, putem aduce și ale lucruri, în Apocalipsa acest personaj este descris mai pe larg în capitolul 13.

Reformatorii au zis că Anticrist este papa de la Roma, pentru că din partea papei au întâmpinat ei multă împotrivire. Mult sânge a curs din ordinul papei, dar nu este el Anticrist. Alții au spus că trebuie să fie un sistem religios oarecare; dar nici aceasta nu este adevărat. Adevărul este că Anticrist se va arăta ca un om căruia Satan îi va da puterea lui. Credem însă că noi cei credincioși în timpul de acum nu vom avea parte să vedem pe acest om, pentru că vom pleca înainte de a se arăta el.

„Omul fărădelegii” înseamnă că nu vrea să știe de nici o lege. Domnește după bunul lui plac: pe cine vrea să țină în viață, îl tine; cui vrea să-i ia viața, i-o ia. „Fiul pierzării” înseamnă că este ieșit din pierzare și merge la pierzare. „Potrivnicul” înseamnă că este vrăjmașul lui Dumnezeu. Anticrist înseamnă contra lui Hristos.

El se va așeza în templul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu (versetul 4). Este vorba de templul lui Dumnezeu de la Ierusalim. Acela se va rezidi acolo. „Urâciunea pustiirii” de care vorbește Daniel este tocmai așezarea acestui Anticrist în templul lui Dumnezeu (Matei 24.15). Domnia lui alcătuiește necazul cel mare și ține patruzeci și două de luni, sau o mie două sute șazeci de zile, sau o vreme, două vremi și o jumătate de vreme, adică trei ani și jumătate. El cere ca oricine să-i aducă închinare ca lui Dumnezeu și care nu va vrea să i se închine și nu va primi un semn pe mâna dreaptă sau pe frunte, va fi omorât. Vor fi foarte mulți martiri. Apostolul zice: „Nu vă aduceți aminte cum vă spuneam acestea când încă eram la voi?” (versetul 5). Apostolul le-a spus, dar alții i-au încurcat. Și astăzi, prin adunările în care Dumnezeu începe o lucrare, vin alții ca să încurce lucrurile, unul cu o idee greșită, altul cu o pornire nepricepută. Este urât lucru să vezi cum unul cu o altă învățătură, caută să intre în câmpul de lucru al altuia și nu lasă pe oameni să privească la Domnul Isus, să ia prin credință ce ne dă El și să meargă cu El. Ne este silă când vedem cum vin cu dezbinări și cu vorbiri de rău.

„Și acum știți bine ce-l oprește ca să nu se descopere decât la vremea lui.” Ce-l oprește? În privința aceasta sunt multe păreri. Tesalonicenii știau, căci le spusese Pavel; noi însă nu știm. De aceea este aici loc pentru multe păreri.

Una dintre păreri este aceasta: Domnul Hristos fiind respins de poporul evreu, Dumnezeu a dat împărăția Neamurilor. După prorocul Daniel, sunt patru împărății; ultima este împărăția romană. Pentru că Pavel întreabă cuvântul „ce”, unii își dau cu părerea că ar fi împărăția romană. Deci, câtă vreme împărăția era în mâinile Romanilor, această împărăție oprea pe acest om de a se arăta.

Alții spun că trebuie să fie o persoană, întrucât apostolul zice mai jos: „Taina fărădelegii a și început să lucreze; trebuie numai ca cel ce o oprește acum, să fie dat la o parte” (versetul 7). Taina fărădelegii lucrează pe dedesubt și va izbucni, dar cineva o oprește. Cine? Unii zic că acesta este Domnul Isus. Când își va retrage El mâna de pe pământ, atunci se va arăta acel nelegiuit. Alții spun că acesta trebuie să fie Duhul Sfânt, care locuiește în credincioși ca într-un templu. Când Biserica va fi luată de pe pământ, Duhul Sfânt va pleca și El împreună cu ea.

Mai simt și alte păreri, dar eu nu le pot înșira pe toate. Cei ce vor fi atunci vor înțelege cum nu putem noi înțelege.

„Taina fărădelegii” trebuie pusă alături cu „taina evlaviei”. „Taina evlaviei” este Dumnezeu în trup, adică întruparea Domnului Isus. Așa spune la 1 Timotei. „Taina fărădelegii” este Satan întrupat în Anticrist. Satan se mai numește și „mămuța lui Dumnezeu”. Cum s-a întrupat Dumnezeu în Domnul Hristos, așa se va întrupa Satan în Anticrist. Acesta este un lucru secret, o taină.

Dar „Domnul Isus îl va nimici cu suflarea gurii Sale și-l va prăpădi cu arătarea venirii Sale” (versetul 8). În timpul necazului celui mare vor fi doi martori pe pământ, probabil la Ierusalim. Ei vor face aceleași minuni ca și Moise și Ilie de odinioară.

Ei vor spune oamenilor pe față: Nu vă închinați acestuia; așteptați pe adevăratul eliberator, pe Isus Hristos! Spre sfârșit, acești doi vor fi omorâți. Trupurile lor moarte vor sta trei zile în piață și după trei zile vor fi înviați și ridicați la cer. Acești doi martori vor vorbi cu multă îndrăzneală împotriva apăsării „omului fărădelegii” împotriva lui Anticrist. Credincioșilor li se dă atunci îndemnul să nu se plece înaintea lui, pentru că domnia lui nu va fi de lungă durată, ci numai de trei ani și jumătate.

Arătarea acestui personaj se va face „prin puterea Satanei, cu tot felul de minuni, de semne și puteri mincinoase, și cu toate amăgirile nelegiurii pentru cei ce simt pe calea pierzării, pentru că n-au primit dragostea adevărului, ca să fie mântuiți” (versetele 9-10). Domnul Isus a făcut minuni, dar a făcut minuni de bunătate, de har, de îndurare. (Numai o singură minune de judecată a făcut El, când a blestemat smochinul, care s-a uscat.) Satan, întrupat în Anticrist, va face și el minuni, dar acelea vor fi minuni orgolioase. El va face să cadă foc din cer și să vorbească o iconă. Oamenii care n-au primit dragostea adevărului, vor rămâne uimiți; dar cei ce au primit înștiințarea, nu se vor lăsa amăgiți. Ceilalți însă se vor lua după mintea lor și vor zice: Nu vezi că face să cadă foc din cer când vrea? Nu vezi că vorbește o iconă? În felul acesta, oamenii vor cădea repede în cursa Diavolului, omul fiind foarte aoritor după minuni. Dumnezeu face și astăzi minunea nașterii din nou cu orice suflet care se pocăiește și crede în Domnul Isus, dar oamenii nu vor această minune.

„...Pentru că n-au primit dragostea adevărului ca să fie mântuiți” (versetul 10). Dumnezeu este iubire, El spune adevărul din iubire față de noi, adevăr cu privire la noi înșine, cu privire la lume, cu privire la timpul de acum și cu privire la viitor. Adevăr este Domnul Hristos, Adevăr este Cuvântul lui Dumnezeu, Adevăr este Duhul Sfânt. Adevăr este că suntem păcătoși. Adevăr este că trebuie să fim spălați de toate păcatele noastre. Adevăr este că putem fi mântuiți și să devenim astfel copii ai lui Dumnezeu. Adevăr este tot Cuvântul lui Dumnezeu. Dar oamenii nu primesc adevărul. De ce? Pentru că adevărul întâi îi umilește. Nu este lucru puțin să te încredințezi măcar în parte de păcatele tale și să te înflori de dreapta judecată a lui Dumnezeu.

Dar dacă oamenii nu primesc dragostea adevărului, nu pot fi mântuiți. Ce face Dumnezeu? Îi înștiințează; iar dacă ei nu vor, „le trimite o lucrare de rătăcire, ca să creadă o minciună” (versetul 11). Minciuna cea mare este să creadă pe Anticrist, întruchiparea Satanei. „Pentru că toți cei ce n-au crezut adevărul, ci au găsit plăcere în nelegiuire, să fie osândiți.” Iată de ce nu primesc adevărul: găsesc plăcere în nelegiuire. Și pentru plăcerea trecătoare a păcatului, plăcere păcătoasă, plăcere vinovată, ei se lipsesc de fericirea lor de acum și din viitor. În loc să se încreadă în Domnul Isus și să se bucure că păcatele le pot fi iertate, că pot merge pe o cale nouă care duce în cer, ei găsesc plăcere în nelegiuire. Câteodată își exprimă această plăcere de nelegiuire și în fața celor ce le mărturisesc unele lucruri serioase, care ar trebui să-i zguduie până în adânc. Vorbești de cer unui tânăr flecar și stricat, iar el te întreabă: „Dar acolo sunt fete frumoase?” Sau îți spune: Da, dar mie îmi place să beau, să petrec. — Cu asta ți-a închis gura.

Din pricină că găsesc plăcere în nelegiuire, unii oameni nu primesc dragostea adevărului și de aceea Dumnezeu le trimite o lucrare de rătăcire. Pe cel ce nu primește adevărul, pe acela Dumnezeu îl lasă pradă minciunii. Și mulți merg în felul acesta, până se pomenesc în locul de chin. „Azi, dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inimile,” spune Cuvântul lui Dumnezeu. Pentru plăcerea vremelnică a păcatului să renunți la fericirea de aici și de dincolo? Ce nenorocire scump plătită! Dumnezeu întinde omului iertarea, pacea, lumina și viața veșnică, iar omul nu primește pentru că își găsește plăcerea în păcat. Spuneam odată unui tânăr: Nu vrei și dumneata să mergi pe calea lui Dumnezeu? — Nu-mi place de ea, mi-a răspuns el. Ii plăcea păcatul. Dar ce mai culege de pe urma păcatului! Și ce are să culeagă în veșnicie, dacă rămâne în stare de păcat! Păcatul desparte pe om de Dumnezeu, îl ține departe de Dumnezeu și, dacă moare în păcat, depărtat de El rămâne pentru totdeauna.

Apostolul vorbise despre niște lucruri îngrozitoare, care vor veni peste oamenii lumii acesteia. Acum trece la lucruri mai plăcute. Oricine vestește Cuvântul lui Dumnezeu, nu cu plăcere vestește grozăviile pe care oamenii și le atrag prin păcatele lor, atât în viața aceasta, cât mai ales în veșnicie. Dacă numai atâta ar vesti ei, ar fi foarte trist; dar ei au să aducă la cunoștința oamenilor lucruri care să-i facă fericiți, și aici, și în veșnicie.

Apostolul trece acum la lucruri bucurătoare și spune: „Noi însă, frați iubiți de Domnul, trebuie să mulțumim totdeauna lui Dumnezeu pentru voi.” De ce? „Pentru că de la început Dumnezeu v-a ales pentru mântuire, în sfințirea Duhului și credința adevărului.”

Când știi că un om este credincios în felul acesta, ai pricină să mulțumești lui Dumnezeu pentru el. Apostolul îi știa pe Tesaloniceni frați credincioși. Dovediseră lucrul acesta chiar în prigoană, pentru că rămăseseră tari și nu dăduseră înapoi. El întrebuințează cuvinte care ne fac să ne oprim asupra lor. Zice: „frați iubiți de Domnul”. Ar fi putut să zică „frații noștri iubiți”, căci ar fi fost adevărat. Dar nu, el spune mai mult decât atât. În adevăr, iubirea noastră este mărginită, pe când iubirea Domnului este nemărginită. Apostolul afirmă cu deplină siguranță că Tesalonicenii sunt iubiți de Domnul. Este mare lucru să te stii iubit de Dumnezeu.

De ce atâția nu au pace și bucurie? Pentru că nu sunt siguri de iubirea Domnului. Și de ce nu sunt siguri de ea? Din cauza păcatelor în care stăruiesc încă. A zice: Mă știu iubit de El, cu toate că sunt un bețiv, un stricat, un înșelător, este împotriva minții sănătoase. Fericirea este floarea care crește pe calea ascultării. Și dacă nu este ascultare de cât ai cunoscut ca voie a lui Dumnezeu, nu este nici pace, nici bucurie, nici a ta de El și nici a Lui de tine. Acestea sunt lucruri la mintea fiecăruia și orice cuget așa mărturisește înaintea lui Dumnezeu.

„Frați iubiți de Domnul, trebuie să mulțumim (suntem datori să mulțumim) totdeauna lui Dumnezeu pentru voi, pentru că de la început Dumnezeu v-a ales pentru mântuire.” Această alegere s-a făcut înainte de întemeierea lumii, iar poporul evreu a fost ales de la întemeierea lumii. Lucrul acesta ne duce pe niște înălțimi amețitoare. Cum adică, omul, această furnică a pământului, să fie așa de însemnată înaintea lui Dumnezeu, încât El să Se fi gândit la mine înainte de întemeierea lumii? Așa este scris. Și dacă n-ar fi scris, nici unul dintre noi n-ar putea să se ridice cu gândul până acolo.

În Psalmul 8 se arată unele din mărețele lucrări ale lui Dumnezeu: soarele, luna, universul, toate, în fața lor psalmistul se întreabă: „Ce este omul, ca să Te gândești la el, și fiul omului, ca să-l bagi în seamă?” Iată că Dumnezeu îl bagă în seamă.

În Vechiul Testament, o carte întreagă este scrisă în legătură cu viața unui om. Este vorba de cartea Iov, în care se vede că Dumnezeu Se ocupă numai de Iov și-i vorbește. Iov era un ales al lui Dumnezeu și prin el Dumnezeu voiește să dea lămuriri asupra atâtor lucruri care chinuiesc pe om de când este omul pe pământ și-l vor chinui cât va fi omul pe pământ, lucruri la care nu va afla răspuns decât când se va pleca umilit în fața lui Dumnezeu.

Ales?! Pentru care merit? Nu este vorba de nici un merit. Alegerea nu este pentru merite. Apostolul Pavel spune că Dumnezeu a ales pe cei de neam de jos, pe cei ce nu sunt nimic, pe cei slabi, pe cei nebuni, ca să-i facă de rușine pe cei ce se cred că sunt ceva (1 Corinteni 1.27-28). Așa că dacă este vorba de alegere, să nu zici: M-a ales fiindcă eram mai altfel decât ceilalți... Lădat să fie Cel ce a găsit cu cale să aleagă pe păcătoși, ca să-i aducă la Domnul Isus și să-i mântuiască! Alegerea nu îndreptățește pe nimeni să se mândrească față de alții și să spună: Dă-te la o parte, căci eu sunt ales, iar tu nu esti ales. „V-a ales pentru mântuire, în sfințirea Duhului și credința adevărului.” Mereu trebuie să stăruim ca să arătăm omului că este păcătos, să-i arătăm ce a făcut Domnul Hristos pentru noi, cum poate să fie iertat și împăcat cu Dumnezeu, cum poate să-L primească și să-L urmeze, și astfel să fie înnoit cu desăvârșire. Lucrurile acestea fac parte din cele începătoare. Oamenii nu le știu, căci n-au avut de unde. De la părinți? Dar ce știau ei! Ne-au învățat să facem semnul crucii cu anumite cuvinte, poate Tatăl nostru sau altă rugăciune și atâta tot. Cine este Domnul Isus și ce a făcut El pentru noi, cum este omul înaintea lui Dumnezeu și ce a făcut Dumnezeu pentru noi, ce gânduri are El cu privire la noi, ce înseamnă păcatul, cum se capătă iertarea și viața veșnică — nu ne-au spus, pentru că nici ei n-au știut. Când am venit la lumina evangheliei, am început să vedem în ce mare întuneric am trăit noi și trăiesc oamenii.

Stiu oamenii ce este mântuirea? De unde să stie, când n-a fost nimeni care să le spună! Știu ei că Dumnezeu a avut milă de noi și a dat pe Domnul Hristos la moarte ca să fie jertfă pentru păcatele noastre? Știu ei că se poate avea siguranța iertării și a mântuirii și a vieții veșnice? Stiu ei ce este păcatul înaintea lui Dumnezeu? Știu ei ce este evanghelia? Știu ei ce este harul? Știu ei ce este credința? Stiu ei ce este întoarcerea la Dumnezeu? Iată atâtea lucruri de căpetenie pe care oamenii nu le cunosc nici măcar cu capul. Dumnezeu ni le descoperă însă prin evangheliile, pe care suntem datori s-o vestim și altora.

„V-a ales pentru mântuire, în sfințirea Duhului și credința adevărului”. Mântuit însemnează totodată și sfințit; iar sfințit însemnează pus deoparte pentru Dumnezeu. Lucrul acesta îl face Duhul Sfânt, care locuiește în credincios ca într-un templu.

„Si credința adevărului.” Aceasta este credința în evangheliile; iar credința în evangheliile este credința în Domnul Isus. În capitolul 1 al evangheliei după Ioan se spune că harul și adevărul au venit prin Domnul Isus Hristos. Cu multă înțelepciune, Duhul Sfânt pune întâi harul și pe urmă adevărul. Har este bunătatea, îndurarea, iubirea lui Dumnezeu, este tot ce ne vine de sus ca dar din partea lui Dumnezeu. El ne atrage spre Dumnezeu. Nu tot așa face adevărul. Adeseori el este trist pentru noi și ne taie curajul. Adevăr este că suntem niște păcătoși și că nu este nici un om, nici unul măcar, așa cum îl vrea Dumnezeu, adică fără păcat. „Toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu.” Adevăr trist și dureros este că, prin păcat, am ajuns vrăjmași lui Dumnezeu. Adevăr este că suntem niște păcătoși pierduți înaintea lui Dumnezeu, vrednici de pedeapsă veșnică. Iată niște lucruri care trebuie să ne înfioare.

Dar nu este numai atât. Adevăr este de asemenea că Domnul Hristos „a venit să caute și să mântuiască pe păcătoși”. Adevăr este că Domnul Isus a făcut ispășire pentru păcatele noastre. Adevăr este că păcatele și-au primit în El pedeapsa cuvenită, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică. Așa au venit harul și adevărul prin Isus Hristos.

„Iată la ce v-a chemat El prin evangheliile noastre: ca să căpătați slava Domnului nostru Isus Hristos” (versetul 14). „Evangheliile noastre?” Da. Aceasta nu însemnează însă că evangheliile sunt făcute de noi, ci sunt propovăduite de noi. Cuvântul evangheliile este tare plăcut. Noi nu izbutim să exprimăm dulceața acestui cuvânt. Evangheliile însemnează „veste bună”. Suntem în adevăr aducători de vești bune când spunem oamenilor că pot să fie iertați, dacă ei cred în jertfa Domnului Hristos.

„Iată la ce v-a chemat El!" Dumnezeu nu încetează să cheme pe oameni la El. Mijloacele întrebuițate în acest scop sunt felurite, însă El mereu cheamă pe oameni la El. Câteodată vorbește prin întâmplări minunate. De cele mai multe ori vorbește prin Cuvântul Său sau prin vreo broșură, sau dând oamenilor puțința să ia parte la vestirea evangheliei. El nu obosește ca să cheme pe păcătoși, pentru că vrea să-i mântuiască. El este gata să nu țină în seamă timpurile de neștiință și să ne pună într-o astfel de stare ca și cum niciodată n-am fi greșit înaintea Lui. Chemarea Lui este o chemare la iertare, la pace, la bucurie și la fericire.

Cineva a asistat la un spectacol pe care nu l-a mai uitat și, fiind om cu talent, l-a pus în scris. Zicea: Mă găseam lângă un râu. Acolo erau niște copii care voiau să se scalde. Unul din ei, după ce s-a dezbrăcat, a băgat piciorul în apă și l-a retras repede înapoi zicând: Vai, ce rece este! Altul a îndrăznit ceva mai mult și a intrat în apă până la genunchi, apoi a ieșit de acolo, zicând: O, dar rece mai este! Altul s-a aruncat în apă și a început să înoate din toate puterile. Și când a ieșit de acolo, a zis: Ce mai baie! Si așa sunt și cei chemați la Domnul Hristos. Unul zice: O, e greu, e greu să fii creștin! Altul zice: Este foarte greu; cine poate să fie așa? Altul îndrăznește, primește pe Domnul Isus și începe o viață nouă. Acesta spune: O mie de vieți de-aș avea, nici una n-aș da-o altuia, decât Domnului Isus. Credința este și ea un act de îndrăzneală. Poți să asculți mult timp vestea evangheliei, că tot în momentul în care vei îndrăzni să primești pe Domnul Isus ca Mântuitor, vei vedea ce înseamnă credința.

„Iată la ce v-a chemat El prin evanghelia noastră..." El nu ne cheamă la o viață amărâtă, posomorâtă, tristă. Nu, ci „ca să căpătați slava Domnului nostru Isus Hristos". Slavă înseamnă o foarte mare fericire. Poate „fericitul Dumnezeu" să nefericească pe cei ce ascultă de El? Nu. Dumnezeu nu poate să nefericească pe nimeni, ba dimpotrivă să-i ferească și să-i primească în slava veșnică.

"Așadar, fraților, rămâneți tari..." Nici unul din voi să nu dea înapoi. Voi să nu fiți din aceia care se leapădă de credință (lucru de care spusese mai sus). Voi să rămâneți tari pe poziție. Ați rămas până acum, să rămâneți și mai departe.

„Rămâneți tari și tineri învățăturile pe care le-ati primit fie prin viu grai, fie prin epistola noastră." Și ce fericiți suntem că nu s-a mărginit numai la viu grai, ci ne-a pus și în scris, în epistole, cele ce le spunea prin viu grai. O vorbă latinească spune că vorbele zboară, pe când cele scrise rămân. În felul acesta, și noi avem astăzi scumpul Cuvânt al lui Dumnezeu, pe care oricine poate să-l citească.

Unii au oprit pe oameni să citească Biblia, ca nu cumva fiecare să o înțeleagă cum o vrea și cum o putea. Acești oameni uită că Duhul Sfânt ne călăuzește în tot adevărul (Ioan 16.13). Sunt însă atâtea oameni care înțeleg lucrurile foarte diferit, dacă se iau după mintea lor, și nu sunt călăuziți de Duhul Sfânt. Dar chiar așa, tot nu vor avea pagubă din citirea Bibliei. Dumnezeu descoperă lucrurile privitoare la mântuirea fiecăruia, că adică toți suntem păcătoși, că Domnul Hristos S-a jertfit pentru noi, și trebuie primit ca Stăpân și Mântuitor. Dar aceasta nu mai este chestie de interpretare. Într-adevăr, sunt în Biblie unele lucruri care pot să fie înțelese în mai multe feluri, dar simț și cuvinte care nu pot fi înțelese decât într-un singur fel. De pildă, că toți suntem păcătoși nu poate fi înțeles în două feluri. Nu este decât așa cum este scris și nimeni nu poate să sucească astfel de cuvinte. Că „sângele lui Isus Hristos ne curățește de orice păcat", nu poate să aibă decât un singur înțeles. Și altele. Că pilda cu mărgăritarul poate să fie înțeleasă într-un fel sau altul, adevărat; dar în privința lucrurilor de temelie, nu este interpretare. Dacă primești pe Domnul Isus, are să răspundă El la atâtea și atâtea întrebări. Lucrul este atunci simplu. Dar oamenii nu pot să înțeleagă această simplitate.

„Țineți învățăturile pe care le-ați primit fie prin viu grai, fie prin epistola noastră." Noi avem acum aceste învățături în Biblie. Cât de prețios trebuie să ne fie acest scump Cuvânt al lui Dumnezeu! Dacă ar fi să adunăm mărturia unora și a altora din cei ce din mila Domnului sunt acum credincioși, am vedea cum toți vor spune: Când am dat întâi de Scriptură, mi-am zis că ea nu este pentru mine, care n-am decât patru clase primare și nu pot s-o înțeleg. Mi s-a dat însă îndemnul s-o citesc, fiindcă ea este scrisoarea lui Dumnezeu către noi. De ceea ce nu înțelegi, nu te va socoti Dumnezeu vinovat că nu înțelegi. Și când am îndrăznit să citesc, am rămas mirat de câte lucruri am înțeles.

„Si însuși Domnul nostru Isus Hristos și Dum- nezeu, Tatăl nostru..." (întâi pune pe Domnul Isus și după aceea pune pe Tatăl din cer, pentru că drumul la Tatăl este Domnul Hristos), „care ne-a iubit și ne-a dat, prin harul Său, o mângâiere veșnică și o nădejde bună..." Sunt mângâieri trecătoare și este și „o mângâiere veșnică". Mângâieri trecătoare sunt cele pe care le folosesc oamenii între ei. „Lasă că o să te faci tu bine," își zic ei când sunt bolnavi. Dar cât țin ele? Când cineva este în nevoie sau în lipsă: „Ei, lasă că o să treacă și asta," își zic ei; dar lipsa continuă. Când i s-a trezit cuiva conștiința și se simte vinovat înaintea lui Dum- nezeu, mângâierea oamenilor este foarte subredă: Lasă că te iartă Dumnezeu; nu te mai frământa atâta cu păcatele tale. Nu tot așa sunt însă mângâierile cu care mângâie Dumnezeu: ele sunt veșnice, ele rămân.

O mângâiere veșnică și o nădejde bună pune Dumnezeu în sufletul credincioșilor Săi. Apostolul Petru vorbește de o nădejde vie. Multe nădejdi am îngropat noi. Ele s-au născut ca niște copii morți și au fost îngropate și părăsite. Noi avem o nădejde vie, o nădejde care trece dincolo de oameni și împrejurări: avem nădejdea că va veni Domnul Hristos și ne va lua. Chiar dacă trupurile noastre vor fi în mormânt, vom auzi cei dintâi glasul arhanghelului și vom ieși de acolo ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh. Avem în noi nădejdea slavei lui Dumnezeu, a slavei pe care ne-o pregătește Domnul Hristos. Aceasta este buna nădejde a celui credincios, nădejde care nu se schimbă, a cărei frumusețe și dulceață nimeni n-o poate adânci. Sunt lucruri pe care numai când le vom avea, atunci vom vedea că au întrecut orice închipuire și orice vorbire.

„Să vă mângâie inimile și să vă întărească în orice faptă și cuvânt bun." Faptă bună este fapta făcută în legătură cu Domnul Hristos sau ieșită din credință. Dar va zice cineva: sunt și oameni care n-au pe Domnul Hristos și pot să facă și ei fapte bune. — Da, bune pentru lumea aceasta; dar pentru Dumnezeu nu este bună decât fapta care iese din credință. Credința fără fapte este moartă, dar și faptele fără credință tot moarte sunt.

Dar „cuvânt bun" ce este? Am putea înțelege mai bine dacă am citi un alt cuvânt, care spune așa: „Nici un cuvânt stricat să nu vă iasă din gură, ci unul bun, pentru zidire, după cum este nevoie, ca să dea har celor ce-l aud" (Efeseni 4.29). „Cuvânt bun" este acela pronunțat în legătură cu Domnul Hristos și în fața ochilor Lui. „Cuvânt stricat" este cel pronunțat când dai la o parte pe Domnul Hristos și dai astfel drumul gurii la rău. Se întâmplă câteodată că și la unii credincioși începători rămân din trecut unele cuvinte a căror stricăciune ei n-o bagă de seamă. Când însă li se atrage atenția asupra acestui lucru, cum se mai înfioară!

Credincioșii trăiesc în legătură cu Domnul Isus. Când vorbesc, doresc să vorbească un cuvânt care să zidească și să facă bine celui ce-l aude. „Vorbirea voastră să fie totdeauna cu har și dreasă cu sare” (Coloseni 4.6).

2 Tesaloniceni 3.1-5

Ce-a avut de spus Tesalonicenilor le-a spus. Acum se grăbește să-și încheie scrisoarea, dându-le câteva îndemnuri. Scrisoarea se termină așa cum apostolul are obiceiul. Cine vrea să aibă model pentru scrisori, ar trebui să se îndrepte spre epistolele din Cuvântul lui Dumnezeu. În adevăr, scrisorile oamenilor nu sfârșesc totdeauna așa cum încep. Adeseori ele încep cu cuvinte bune și sfârșesc cu cuvinte înțepate, care dau naștere la certuri.

Apostolul spune: „Fraților, rugați-vă pentru noi”. Nu poți să zici să se roage pentru tine decât unuia care știi că este cu adevărat, frate”; celorlalți nu le vei spune să se roage pentru tine. Frații se îndeamnă adesea la lucrul acesta, să se roage unii pentru alții. V-a spus vreun frate sau vreo soră să vă rugați pentru el sau pentru ea? Dacă da, înseamnă că te-a socotit frate.

Pavel era un om bine înzestrat de Dumnezeu și se bucura de mare trecere în fata celor ce-l cunosteau. Totuși nu se sfiște să spună celor pe care-i socotea „frați” să se roage pentru el. Nu numai în locul acesta, ci și în alte locuri din epistolele lui, se găsește acest îndemn să se roage pentru el.

Dacă credincioșii din adunări s-ar ruga mai mult pentru cei ce le slujesc cu cuvântul, ar fi mai bine serviți. Dar pentru că mulți nu înțeleg și nu fac aceasta, de aceea sunt mai slab hrăniți. Așadar nu sunt de vină cei ce vestesc Cuvântul, că nu-l vestesc cu mai multă bogăție, cât mai ales aceia care nu se roagă pentru ei, ca Dumnezeu să le dea cuvânt și prin ei să dea și la alții.

Din unele țări au plecat prin țările depărtate oamenii aceia admirabili care se numesc misionari și s-a observat că atâta timp cât cei de acasă s-au rugat pentru ei, lucrul a mers propășind; când însă aceia au încetat de a se ruga, lucrul a stat pe loc. Atâta însemnătate are rugăciunea fierbinte a celui credincios și pentru cei ce vestesc Cuvântul lui Dumnezeu!

Pavel arată aici și cam cum să fie rugăciunile lor pentru el. Nu le spune să se roage pentru el pentru că sănătatea lui ar fi cam șubredă, sau că se găsește în strâmtorări materiale, ci să se roage astfel încât cuvântul Domnului să se răspândească și să fie slăvit, cum este și la ei, la Tesaloniceni. Răspândirea Cuvântului lui Dumnezeu, răspândirea evangheliei, era lucrarea pe care o încredințase Dumnezeu apostolului Pavel; el își împlinea cu multă scumpă-tate această slujbă care-i fusese încredințată. La această slujbă una cu el pe toți aceia care aveau pe inimă răspândirea evangheliei.

La lucrarea de răspândire a evangheliei este chemat fiecare credincios, chiar dacă n-ar avea nici un dar. Toti, dar absolut toti sunt chemați la această lucrare. De ce nu se face ea cu toată râvna pe care o cere o astfel de lucrare? Cauzele sunt mai multe. Una din ele este trândăvia. Din trândăvie, oamenii născocesc și teorii pe care să și le pună sub cap, ca niște perne, ca să-și îndreptățească atitudinea.

De multe ori am auzit de la unii care se cred foarte înaintați, spunând: Parcă omul poate ceva! Dumnezeu este acela care lucrează. Este treaba Lui să mântuiască pe cine vrea și cum vrea. Osteneala omului este zadarnică. Numai Dumnezeu poate să dea pocăința și credința. — Adevărat. Dar El face aceasta prin niște unelte așa cum suntem fiecare din noi. Și dacă nu ne punem la dispoziția Lui ca niște unelte sfinte și folositoare, prin cine să-și facă lucrarea? Oricine stie că dacă meseriasul n-are unelele trebuitoare, nu poate să lucreze.

Dumnezeu n-a angajat în lucrarea aceasta pe îngeri, ci pe oameni. Cum să convingă un inger pe un păcătos că este păcătos, când el (ingerul) n-a păcătuț niciodată? Dumnezeu a angajat la această lucrare pe păcătoșii mântuiți, pe aceia pe care i-a scos din întuneric și i-a adus la lumina Sa minunată. De aceștia Se serveste Dumnezeu ca să-Si ducă mai departe lucrarea de răspândire a evangheliei.

Și Domnul Isus a spus cândva: „Dacă vor tăcea ei, pietrele vor striga” (Luca 19.40). Să nu rușineze „pietrele” pe aceia care spun ca îndreptățire pentru trândăvirea lor: Nu spune la Marcu 4 că fie că doarme omul noaptea, fie că stă treaz ziua, sămânța încolteste și crește fără să stie el cum, întâi un fir verde, apoi spic, după aceea grâu deplin în spic? — Acolo este vorba de creștere, nu de semănat. De semănat vorbește în altă parte; și la aceasta fiecare este chemat.

La lucrarea de răspândire a Cuvântului lui Dumnezeu este angajat orice credincios, fie că are dar, fie că n-are. Fiecare poate și trebuie să mărturisească pe Acela care-i umple inima; căci se știe că din prisosul inimii vorbește gura; iar dacă gura nu vorbește de Domnul Isus și de lucrările Lui, este sigur că inima nu este plină de El. Sunt persoane care se cred credincioase, dar de un an, de doi, n-au pronunțat odată numele Domnului Isus față de alte persoane.

Dar periculoasă este și teoria celor ce vor să îndreptățească trândăvia. — Lăsați oamenii în pace! zic ei. Ce-i tot tulburați cu amenințări și cu făgăduințe dincolo de viața aceasta? De ce-i puneți pe gânduri? Să trăiască fiecare cum o vrea și cum o putea... Dar noi nu nefericim pe nimeni. Păcatul nefericește pe om. Noi aducem oamenilor la cunoștință vestea bună de iertare, de pace, de o viață nouă.

„Rugați-vă pentru noi, ca Cuvântul Domnului să se răspândească și să fie proslăvit, cum este și la voi.” La Tesaloniceni, Cuvântul era prețuit și se răspândea cu iuțea mare. Când păcătoșii se întorc la Dumnezeu, când credincioșii se zidesc prin Cuvânt, atunci Cuvântul lui Dumnezeu este proslăvit.

Dumnezeu ne-a dat și lucrul acesta: să punem în lumină însemnătatea Cuvântului lui Dumnezeu. Suntem fericiți că putem să avem în fiecare zi un timp când să ne adâncim în acest Cuvânt al lui Dumnezeu, mânați de gândul: „Vorbește, Doamne, căci robul Tău ascultă”.

„Si să fim izbăviți de oamenii nechibzuiți și răi; căci nu toți au credința” (versetul 2).

Faptele Apostolilor spun în capitolul 18 că la Corint (căci din Corint scrie apostolul epistolele către Tesaloniceni) s-a ivit o răscoală. Oamenii care auziseră evanghelia și nu primiseră adevărul lui Dumnezeu, au făcut o mare răscoală și au ajuns până în fața unui mare dregător de acolo, Gallio. Acesta a băgat de seamă că se certau asupra unor nume și asupra Legii Evreilor. Atunci Gallio a spus oamenilor că nu vrea să

fie judecător peste astfel de lucruri. Și i-a alugat de la scaunul de judecată. Vorba este că răscoala s-a produs. De aceea spune: „Să fim izbăviți de oamenii nehibzuiți și răi”. „Căci nu toți au credință.” Acest cuvânt mai poate fi tradus și în alt fel: „Nu a tuturor este credință”. Dar pentru că acest cuvânt este pus în legătură cu „oamenii nehibzuiți și răi”, poate aceia erau dintre cei ce ascultaseră evanghelia, dar nu se plecaseră în fața lui Dumnezeu ca să asculte de El. În adevăr, unii din cei mai mari vrăjmași ai evangheliei au fost cei din adunările creștine care n-au vrut să părăsească păcatul și să înceapă o viață nouă. Aceștia au devenit prigonitori sau cel puțin denunțatori. Se prea poate deci ca să fi avut pretenția că și ei sunt credincioși, dar mai târziu au ajuns niște prigonitori.

În ziua de azi este răspândită vorba că toți cred în Domnul Isus. — Dar aceasta este o vorbă mincinoasă. Nu toți cred în Domnul Isus! Când omul este pus în fața evangheliei, atunci își dă pe față neștiința și necredința. Aceia care zic: „Cred” dar trăiesc în păcat, aceia n-au credință. De ce oamenii, când este vorba de astfel de lucruri, lasă la o parte bruma de minte ce o au și judecata dreaptă pe care pot s-o aibă? Credința care nu-ți dă iertare și nu te desparte de păcat, nu este credință, ci o închipuire, care trebuie părăsită.

„Nu toți au credință”, adică nu toți câți pretind că sunt credincioși, sunt cu adevărat credincioși. Aceasta s-ar putea spune mai ales despre cei ce iau parte la adunările creștine; despre ceilalți nu mai vorbesc. Nu trebuie să ne mirăm de aceasta. Apostolul spune lui Timotei: „Domnul cunoaște pe cei ce sunt ai Săi” și „oricine rosteste numele Domnului să se depărteze de fărâdelege”. Chiar în adunările creștine sunt deci oameni care se deprind cu „Doamne, Doamne” și nu fac voia lui Dumnezeu. Ei șed acolo lângă izvorul de credință și de iertare, acolo unde se vorbește despre jertfa Domnului Isus, dau din cap în chip de aprobare, și cu toate acestea îi vezi trăind în câte un păcat destul de urăcios.

În legătură cu aceasta, apostolul adaugă: „Credincios este Domnul, care vă va întări și vă va păzi de Cel Rău”. În grecește aici este un frumos joc de cuvinte, care în românește nu poate fi redat întocmai. „Nu toți au credință — dar credincios este Dumnezeu.” Credința poate să fie redată și cu încrederea. În cazul acesta, înțelesul ar fi acesta: Nu toți merită încredere, dar Dumnezeu merită deplină încredere. Dacă unii pot să pretindă că sunt ceea ce nu sunt, totuși Dumnezeu este totdeauna credincios, căci Se tine de cuvânt. Domnul ne-a făcut scumpe și mari făgăduințe, ca să ne îmbărbăteze pe cale. Una din acestea este că cei credincioși sunt în mâna Lui și nimeni nu-i va smulge din mâna Lui. El îi va întări și-i va păzi de Cel Rău, care este Diavolul. Cineva ar putea să spună: Sunt slab, credința mea este ca o flacără care abia pâlpâie. — Atâta să fie, numai veritabilă să fie, căci dacă este veritabilă — adică din' Dumnezeu — va crește, pentru că lumina celui neprihănit crește ca lumina soarelui până la amiază. Credincioșii au un vrăjmaș care-i urmărește ca un leu care răcnește și caută pe cine să înghită; el aruncă săgeți arzătoare și tot el fură sămânța semănată într-un suflet; el vrea răul credincioșilor lui Dumnezeu. Domnul Dumnezeu Se însărcinează însă să ne ferească de acest vrăjmaș. Dar El nu va feri decât pe cine dorește să fie ferit. Pe ceilalți, care se cred că sunt tari, îi lasă să meargă în păruta lor tărie, care-i va da de rușine. Tăria noastră este în tulpina noastră, în Domnul Isus. Si de la El trebuie să treacă mereu în noi puteri pe care să le folosim în viață.

„Cu privire la voi, avem încredere în Domnul că veți face ce vă poruncim” (versetul 4). Este periculos lucru să fii stăpânit de o totală neîncredere în orice om. Este o încurajare să acorzi cuiva încredere. Copiii care au fost mereu numai muștrați și ținuti la distanță au avut o copilărie tristă. Cei ce au fost însă încurajați când trebuia să fie încurajați, au fost mai bine crescuți.

Apostolul Pavel spune că el are încredere în Tesaloniceni, că adică ei vor fi ascultători și împlinitori ai sfaturilor și poruncilor care li se dau. Un părinte care are încredere că și copiii lui vor urma sfaturile lui, va muri mai liniștit.

„Domnul să vă îndrepte inimile spre dragostea lui Dumnezeu și spre răbdarea lui Hristos” (versetul 5), să vă conducă inimile așa fel, încât dragostea lui Dumnezeu și răbdarea Domnului Hristos să vă stea mereu în față. De astfel de lucruri și îndemnuri aveau nevoie Tesalonicenii.

În adevăr, când prigoana și suferința se prelungesc, oamenii pot să-și piardă răbdarea. Tesalonicenii aveau nevoie să privească la dragostea lui Dumnezeu și nimeni să nu-i despartă de gândul că Dumnezeu îi iubește. Mare îmbărbătare au avut credincioșii în timpurile când au fost să fie omorâți, din gândul că Dumnezeu îi iubește!

Citeam despre o credincioasă care a fost luată împreună cu băiatul ei, un băiat de șapte, opt ani. Au fost condamnați la moarte pentru credința în Domnul Isus. Ca să facă chinul mamei și mai greu, au poruncit ca în fața ei călăul să taie gâtul copilului. Mama stătea și privea. Securea a lovit, capul a căzut jos. Mama a luat capul de jos, l-a strâns la sân și a zis: „Scumpă este înaintea Domnului moartea celor iubiți de El. Doamne, sunt robul Tău, robul Tău, fiul roabei Tale, și Tu mi-ai dezlegat legăturile” (Psalmul 116.15-16)'.

Orice s-ar întâmpla, credinciosul trebuie să rămână încredinat de adevărul că Dumnezeu îl iubește.

Necredinciosul poate să zică: Dacă te iubește, de ce atâta suferință și atâta lipsă și sărăcie? Credinciosul smerit va răspunde atunci: Nu sunt în stare să judec. Știu totuși că El mă iubește. Când o vrea El, mă va lămurii, dar de iubit, știu că mă iubește. „Rămâneți în dragostea Mea”, spune Domnul Isus la Ioan 15. Aceasta însemnează: Rămâneți convingși că Eu vă iubesc, în orice împrejurare. Iată cum ni se îndreaptă inimile spre dragostea lui Dumnezeu, dragostea care s-a arătat în chip așa de strălucitor în jertfa de pe Golgota.

Trebuie să avem în față și răbdarea Domnului Hristos. Negreșit, când este prigoană, suferință, avem nevoie de răbdare mai mult ca oricând. Gândul la suferințele Domnului Hristos și la răbdarea pe care a arătat-o El în suferințele Lui încurajează pe cel credincios. Ei spun: Suferințele mele, puse alături de suferințele Domnului Hristos pentru păcatele mele, nici nu merită să fie numite suferințe. Este drept ca eu să sufer, pentru că omul se naște ca să sufere, după cum scânteia se naște ca să zboare (Iov 5.7). Dar în mâinile lui Dumnezeu, suferințele pot să fie prefăcute în binecuvântări. Gândul la suferințele Domnului Hristos aduce mângâiere în sufletul care suferă.

Pe de altă parte, răbdarea Lui ne îmbărbătează în vreme de prigoană. Domnul Isus a fost „supus și ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce”.

Dar poate că aici mai este încă un gând. Din Cuvântul lui Dumnezeu reiese că Domnul Isus are foarte mare dorință să aibă pe mireasa Lui cu El, adică să aibă cu El pe credincioșii Săi. „Șezi la dreapta Mea, până voi pune pe toți vrăjmașii Tăi sub picioarele Tale.” Clipa venirii Lui pentru credincioși nu ne este spusă, dar se vede din Cuvânt că El așteaptă cu mare dor să aibă sus pe răscumpărații Săi. Este o dorință scumpă inimii Lui, cum noi nici nu putem să ne închipuim. El așteaptă clipa când să vină să ne ia la El. Vom pleca cu El și ne vom bucura astfel cu o bucurie mai mare decât ne-am bucurat aici, pentru că vom fi totdeauna cu El. „Mângâiați-vă unii pe alții cu astfel de cuvinte”, spune apostolul

Pavel. Domnul Isus aşteaptă cu multă răbdare. Să aşteptăm şi noi cu aceeaşi răbdare.

2 Tesaloniceni 3.6-18

Apostolul mai are un îndemn de dat şi sfârşeşte epistola aceasta scurtă. Îndemnul era în legătură cu cei cărora nu le plăcea să muncească şi umblau de colo până colo. Adunările creştine au atracţie şi pentru oameni care nu vor să muncească şi ar vrea să fie ajutaţi de adunare. Ei intră în adunare şi fac socoteala: Câţi sunt aici? Câteva sute. Ei bine, cinci lei de la fiecare, fac o sumă destul de bună. Alţii au avut gândul că la adunare se dau bani. De ce atâta stăruinţă să aducă un suflet sau altul la adunare? Hotărât că le dă bani... N-a trecut însă mult şi au văzut că s-au înşelat. „În numele Domnului nostru Isus Hristos” — autoritatea supremă — „vă poruncim, fraţilor, să vă feriţi de orice frate care umblă în neorânduială şi nu după învăţăturile pe care le-aţi primit de la noi” (versetul 6). A mai întrebuiţat şi în prima epistolă acest cuvânt de „a trăi în neorânduială”. Neorânduiala aceasta este totuna cu neorânduiala care s-ar face între nişte soldaţi care merg în marş, iar unuia dintre ei i s-au desfăcut moietierele. Dacă merge aşa înainte, încurcă toată coloana. Trebuie să se dea la o parte, ca să nu încurce pe ceilalţi.

Aşa priveşte apostolul Pavel viaţa credincioşilor din adunare: ca un marş al unor soldaţi, toţi merg în cadenţă, fiecare ţine pasul. Sunt însă şi de aceia care încurcă lucrurile, se dau drept fraţi, dar nu trăiesc cum place Domnului. Ei sunt o ghiulea de picioarele adunării. Apostolul zice că aceştia trebuie sfătuiţi. Dacă ascultă şi se îndreaptă, este bine; dacă însă nu se îndreaptă, trebuie muştraţi; dacă nici după repetate muştrări nu se îndreaptă, atunci să vă feriţi, să vă depărtaţi, să fugiţi de ei, pentru că apucăturile lor tind să se răspândească şi la alţii şi astfel strică seriozitatea şi mersul adunării.

Adunarea trebuie să aibă multă răbdare cu sufletele care vin în ea, pentru că multe slăbiciuni şi tusururi se ţin de oameni. Trebuie să veghem unii asupra altora şi să ne îndemnăm la ceea ce place Domnului, la o viaţă în care El să-Şi găsească plăcerea. Nu trebuie să obosim în a îndemna, a sfătui, a muştra; iar dacă cineva nu ascultă şi nu se îndreaptă, atunci trebuie luate măsuri mai aspre. Fraţii vorbesc între ei despre unul sau altul şi-şi controlează sau îşi comunică impresiile dacă este sincer şi serios sau dacă este nesincer şi nereserios. I-ai spus? se întreabă adesea între ei. — I-am spus. — Dar dumneata i-ai spus? — I-am spus. — Să ne mai rugăm şi să-i mai spunem. — Dacă însă te repede cât colo, că este meşter la vorbă, atunci pentru că el nu vrea să se despartă de rău, ne despărţim noi de el, ca să-i fie ruşine. Nu-l privim ca pe un vrăjmaş, ci ca pe un om nereserios.

Neorânduiala din Tesalonic este arătată în cuvinte clare. „Voi înşivă stiti ce trebuie să faceţi ca să ne urmaţi (să ne imitaţi, să vă purtaţi ca şi noi); căci noi n-am trăit în neorânduială între voi” (versetul 7). Gândurile care ne-au condus — spune apostolul Pavel — au fost să slujim lui Dumnezeu, care ne cercetează inima şi rărunchii.

Câteodată, apostolul a fost învinuit că umblă să fie întreţinut de adunare sau să i se dea daruri de la adunare. El însă nu urmărea asta. Cine citeşte capitolul 9 de la 1 Corinteni are să vadă că apostolul nu urmărea bani. El a muncit cu mâinile lui, ca să se întreţină. Avea dreptul să capete daruri de la cei cărora le slujea, dar el zice că nu s-a folosit de dreptul acesta, ci a renunţat la el, ca nu cumva să pună vreo piedică în calea răspândirii evangheliei.

„N-am mâncat de pomană pâinea nimănui, ci lucrând şi ostenindu-ne, am muncit zi şi noapte, ca să nu fim povară nimănui dintre voi” (versetul 8). Este scris că cine vesteşte evanghelia, să trăiască din evanghelie. Este spus iarăşi să nu legi gura boului care treieră grâul. Şi încă: „Vrednic este lucrătorul de hrana lui.” În'ce ne priveşte, nu facem din aceasta un drept, că adică cine vesteşte evanghelia să capete o leafă. Alte adunări au lucrul acesta, noi însă nu-l avem. Ținem ca fiecare frate şi soră să-şi câştige existenţa muncind cu mâinile lui. Cei ce plătesc pe cei ce le predică, nu fac un lucru oprit de Cuvânt, iar noi nu ne facem judecătorii lor. Am ales însă să facem şi noi ca apostolul Pavel, care spunea că mai bine să moară (de foame) decât să-i ia cineva jpricina lui de laudă că n-a fost povară nimănui. În felul acesta, lucrarea — este drept — merge mai încet, dar mai curat.

„Nu că n-am fi avut dreptul acesta, dar am vrut să vă dăm în noi înşine o pildă vrednică de urmat. Căci când eram la voi, vă spuneam lămurit: „Cine nu vrea să lucreze, nici să nu mănânce.” Iată un cuvânt bine cunoscut. V-aş ruga însă să-l spuneţi aşa cum este aici: „Cine nu vrea.” Copilul cum o să muncească? Nu-l ajută puterile. Cine însă poate să muncească şi nu vrea să muncească, pe acela Biblia îl condamnă la moarte. De altfel cuvântul, aşa cum este scris aici, aşa este înţeles de oameni. Chiar de la început, Dumnezeu a spus: „În sudoarea feţei tale să-ţi mănânci pâinea.” Credinţa îndeamnă la muncă, credinţa înnobilează munca, credinţa binecuvintează munca, credinţa nu încuviinţează trândăvia. Credinciosului adevărat îi este ruşine să întindă mâna. El are pe Dumnezeu şi îi spune lui Dumnezeu nevoile sale.

„Auzim însă că unii dintre voi umblă în neorânduială, nu lucrează nimic, ci umblă de colo până colo”, iar după altă traducere, „umblă cu flecării de colo până colo”, umblă amestecându-se în lucruri în care nu trebuie să se amestece. Astfel de oameni tulbură pacea adunării.

„Îndemnăm pe oamenii aceştia şi îi sfătuim în Domnul nostru Isus Hristos, să-şi mănânce pâinea lucrând în linişte”, să nu mai umble de colo colo, să nu mai umble cu împrumuturi sau cu cerşetorie. Să-şi mănânce pâinea câştigată de ei, cu munca lor.

„Voi, fraţilor, să nu obosiţi în facerea binelui” (versetul 13). Lucrul acesta îl spune şi Galatenilor. Apucăturile urâte ale oamenilor care au obiceiul să se împrumute şi care umblă cu cerşetoria, te dezgustă încât te fac să zici: Atunci, nu mai dau niciodată la nimeni. Nu asa. „Să nu obosiţi în facerea binelui”.

Cuvântul acesta pare un cuvânt de rând, care nu spune mare lucru. Totuşi el arată cum era viaţa Domnului Isus, şi pe care apostolul o descrie în cuvintele: „Umbla din loc în loc şi făcea bine.” Cel credincios este şi el doritor să facă bine, ajutând pe săraci, pe bolnavi, pe amărâţi, pe necăjiţi. „Urmaţi dar pilda lui Dumnezeu, ca nişte copii preaiubiţi”, spune la Efeseni. Aceasta înseamnă: Imitaţi pe Dumnezeu. El face bine la tot, chiar la cei ce-L înjură şi-L tăgăduiesc. Faceţi şi voi ca El, fiţi plini de dorinţa de a face bine. — Da, dar uite că greşim adeseori în ajutorare. — Nu este nimic, prin greşeli învăţăm. Duhul Sfânt să ne călăuzească şi în privinţa aceasta, pentru că dorim ca, în toate privinţele, numai voia lui Dumnezeu s-o facem.

„Şi dacă n-ascultă cineva ce spunem noi în această epistolă, însemnaţi- vi-l şi să n-aveţi nici un fel de legături cu el, ca să-i fie ruşine” (versetul 14). Aceasta însemnează disciplină în adunare. Creştinătatea a ajuns în halul în care se găseşte nu numai prin învăţături abătute de la Cuvânt şi viaţă decăzută, dar şi prin lipsa de disciplină. Beţivi, stricaţi, hoţi, fac parte dintr-o biserică sau alta şi nimeni nu se interesează de

ei pentru îndreptare. Totuși ei contează ca membri ai unor biserici. În adunare însă nu este așa. În ea este disciplină, este supraveghere, îndemn, mustrare, rugăciune pentru alții. Iar când s-a luat o hotărâre, cei din adunare sunt uniți între ei.

Sunt însă în adunare și unii care se fac mai buni decât Dumnezeu. Dumnezeu zice: „să vă feriți, să vă depărtați” — iar ei spun: Așa zic frații care sunt prea înguști; noi însă suntem mai largi, noi le putem spune „bine-ai venit” în casa noastră. Așa te faci părtaș cu păcatele lui. În felul acesta slăbești disciplina, te ridici mai presus de frați și nici acelui suflet nu-i ești de folos, pentru că îl încurajezi în starea lui rea. Când adunarea ia o hotărâre, toți din ea sunt datori să asculte. Cine nu ascultă se mândrește și singur se izolează de adunare.

„Să n-aveți nici un fel de legături cu el” (versetul 14), ca să nu te faci una cu el. Lasă-l sub disciplină, în nădejdea că se va smeri și se va îndrepta. Lucrurile acestea sunt spuse de repetate ori în Cuvântul lui Dumnezeu. Dar cei ce îl citesc, cum l-or fi citind ei oare? Li spun unuia, nu de mult: „Cum înțelegi dumneata locul acela de la Romani 16.17: „Depărtați-vă de cei ce fac dezbinări și tulburare împotriva învățaturii pe care ați primit-o.” Cum înțelegi acel loc?” El știe de ce i-am spus așa. N-a luat seama la „depărtați-vă de ei.” Da, suntem noi mai buni decât Dumnezeu? Dacă nu ne ținem de Cuvântul Lui, unde ajungem? Nu știe Duhul Sfânt, când dă apostolului să scrie astfel de cuvinte? Lucrurile sunt clare. Să ne ferim de a ne lua după simpatii și antipatii, ci după Cuvântul lui Dumnezeu, călăuziți de Duhul Sfânt.

„Însuși Domnul păcii să vă dea totdeauna pacea în orice loc. Domnul să fie cu voi cu toți!” (versetul 16). Ah, pacea este un dar așa de mare, un dar așa de prețios! De l-am prețui toți câți avem pacea Domnului Isus în suflet! Și aici apostolul dorește pacea totdeauna și pacea în orice loc. Este vorba să am pace în sufletul meu, să am pace în casa mea, să am pace cu soția mea, să am pace cu copiii mei, cu vecinii mei, cu colegii mei cu care lucrez împreună, să am pace în adunare și afară de adunare, totdeauna și în orice loc. Ai pace în adunare, dar dacă n-ai pace și acasă... „Întrucât atârnă de voi, trăiți în pace cu toți oamenii.” Dacă Domnul Isus este cu noi, nici un lucru nu este prea greu.

„Urarea de sănătate este scrisă cu însăși mâna mea: Pavel.” El dicta scrisorile și altul le scria.

Epistola către Romani, de exemplu, este scrisă de un caligraf, Terțiu. Unii zic că Pavel avea o boală de ochi. Aceasta o deduc unii din faptul că la Galateni spune: „Dacă ar fi fost cu puțință, ați fi scos până și ochii și mi i-ați fi dat.” „Acesta este semnul în fiecare epistolă; așa scriu eu.” Probabil avea un scris cam neregulat. De altfel scrisul în evreiește este într-un fel și în grecește este în alt fel. În evreiește, literele puteau să fie trase și numai cu niște linii, unite puțin între ele. Scrisul grecesc este însă mai rotund și este mai ușor. Probabil că Pavel, din pricina suferinței lui de ochi, scria gros și apăsător.

Dar de ce tine el ca salutarea să fie scrisă cu mâna lui? Pentru că erau și unii care umblau cu minciuni și scriau epistole în numele lui Pavel, ca să strecoare învățătura lor stricăță. De aceea Pavel dă un semn de autenticitate, scrie salutarea chiar el. „Așa scriu eu.” Dacă nu veți vedea iscălitura mea în felul acesta, nu este de la mine.

În sfârșit, cuvântul de la urmă este cel de la început: „Harul Domnului nostru Isus Hristos să fie cu voi toți!” Nu este urare mai frumoasă și mai scumpă ca aceasta. Harul cuprinde orice lucru bun și orice dar desăvârșit, care vine de sus, de la Părintele luminilor.

clickbible.org